

УДК 398.4 (477.82/.84)

ДЕМОНОЛОГІЯ КРЕМЕНЕЧЧИНИ

Володимир ГАЛАЙЧУК

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
кафедра етнології*

У статті комплексно висвітлено традиційні демонологічні уявлення та вірування Кременеччини. На основі головно польових матеріалів подано відомості про таких персонажів, як чорт, “безпірні покійники”, домовик, перелесник, про персоніфікації хвороб, про різні категорії чародіїв і “непростих” людей тощо. Широке залучення відомостей із дотичних ділянок обрядовості дозволило докладно охарактеризувати уявлення про посмертну долю людини, обереги щодо вагітних та немовлят, застороги і приписи, пов’язані з народним будівництвом та ін. Визначено, що палітру демонології Кременеччини, як і в усій Україні, формують поліваріантність віри у потойбічне існування душі й вірування про так звану “нечисту силу”, які часто є генетично пов’язаними.

Ключові слова: демонологія, Кременеччина, Волинь, чорт, “безпірний покійник”, домовик, перелесник, відьма.

Демонологічні вірування та уявлення віддавна цікавили дослідників духовної культури українців, адже збережені впродовж віків окрушини “живої старовини” можуть значно докладніше й точніше розповісти про світогляд наших пращурів у дохристиянський період, ніж писемні джерела. На сьогодні вже накопичено значну і фактологічну, і теоретико-методологічну базу. Важливе місце серед низки праць з демонології займають і ті, що описують терени Волині. Їх, на жаль, небагато. Це, насамперед, перший том “Трудів...” Павла Чубинського¹, збірка казок Осипа Роздольського², почасти “Волинь” і “Холмщина” Оскара Колберга³. Вказану тематику висвітлювали також Броніслав Сокальський⁴,

¹ Чубинський П. Труды этнографическо-статистической экспедиции въ Западно-русскій край, снаряженной Императорскимъ Русскимъ Географическимъ Обществомъ. Юго-Западный отдѣль. / П. Чубинский. С.-Петербургъ, 1872. Т. I : Вѣрованія и суевѣрія. Загадки и пословицы. Колдовство. Демонологічні вірування та уявлення повно представлені й у редукованому перевиданні. Див.: Чубинський П. П. Мудрість віків / П. Чубинський (Українське народознавство у творчій спадщині Павла Чубинського) : У 2 кн. Київ, 1995.

² Роздольський О. Галицькі народні казки (№ 1–25) / О. Роздольський // Етнографічний збірник. Львів, 1895. Т. I. С. 25–96; (№ 26–77) // Етнографічний збірник. Львів, 1899. Т. VII.

³ Kolberg O. Wołyń. Obrzędy, melodye, pieśni / O. Kolberg. Wrocław – Poznań, 1964 [Kolberg O. Dzieła wszystkie / O. Kolberg. T. 36] (Reedycja fotooffsetowa, pierwodruk : Kraków, 1907); *Ejusdem*. Chełmskie. Obraz etnograficzny / O. Kolberg. Wrocław – Poznań, 1964. Cz. 1. [Kolberg O. Dzieła wszystkie. T. 33] (Reedycja fotooffsetowa, pierwodruk : Kraków, 1890); *Ejusdem*. Chełmskie. Obraz etnograficzny / O. Kolberg. Wrocław – Poznań, 1964. Cz. 2. [Kolberg O. Dzieła wszystkie. T. 34] (Reedycja fotooffsetowa, pierwodruk : Kraków, 1891).

⁴ Sokalski B. Powiat Sokalski pod względem geograficznym, etnograficznym, historycznym i ekonomicznym / B. Sokalski. Lwów, 1899.

© Галайчук В., 2012

Василь Кравченко¹, Іван Беньковський², В'ячеслав Камінський³, Антоні Севіньський⁴. Інкрустовано певний матеріал з демонології також в обширну працю Миколи Теодоровича про церкви й парафії Кременецького та Заславського повітів⁵, а також у статті Назара Димнича, присвячені Різдву, Великодню й святій Івана Купайла⁶. Спорадично серед матеріалів цих дослідників знаходимо й відомості з Кременецького повіту, що історично охоплював територію сучасних Кременецького, Шумського, Ланівецького і, почасти, Збаразького районів Тернопільської області. Однак відомостей з Кременецького району в його теперішніх територіальних межах вони, за рідкісними винятками, не містять.

У липні 2006 року в селах Кременецького району в рамках навчальної програми історичного й філологічного факультетів Львівського національного університету імені Івана Франка відбулася польова фольклорно-етнографічна практика. Її наслідком стали змістовні звіти студентів з різноманітних тем матеріальної та духовної культури. Узагальнення власних польових записів і записів студентів дало обширну добірку розповідей, бувальщин та оповідок з демонології, що уможливило написання цієї статті⁷. Її мета – комплексно висвітлити демонологічні вірування та уявлення населення Кременеччини, дати докладну характеристику тому, що було, як тут кажуть, ще “з потомнá світа”. Поняття “демонологія” розглядаємо широко, не обмежуючись самими лише демонічними персонажами, а й залишаючи дотичний матеріал з обрядовості.

¹ У В. Кравченка є багато праць, так чи інакше дотичних до демонології. Для прикладу, назведемо більші з них: Кравченко В. Етнографічні матеріали, зібрані В. Кравченком на Волині та по сумежних губерніях. З передмовою М. Гладкого : Труды Общества изслѣдователей Волыни. Т. V / В. Кравченко. Житомир, 1911; Його ж. Звичаї в селі Забрідді та по де-яких інших, недалекіх від цього села місцевостях Житомирського повіту на Волині. Етнографічні матеріали, зібрані Кравченком Василем / В. Кравченко. Житомір, 1920.

² Бєньковский И. Осина въ вѣрованіяхъ и въ понятіи народа на Волыни / И. Бєньковский // Киевская старина. 1898. № 7–8. С. 6–9 (Д); Его же. Изъ области народныхъ вѣрованій о выходцахъ съ того свѣта / И. Бєньковский // Киевская старина. 1902. № 9. С. 108–110 (Д); Его же. Макъ въ народной демонологіи на Волыни / И. Бєньковский // Киевская старина. 1905. № 4. С. 34–36 (Д). Як і В. Кравченко, И. Бєньковський має й низку інших публікацій, стосовних до демонології, зокрема, через народний календар. З ширшим переліком можна ознайомитись у “Змісті” до “Київської старовини”.

³ Каминскій В. Къ народной демонологіи (изъ с. Косарева, Дубенского уѣзда Волынской губ.) / Каминскій // Киевская старина. 1906. № 5–6. С. 9–12 (Д). Спорадично матеріал з демонології знаходимо й у відомій праці В. Камінського про святкування Купайла: Його ж. Свято Купала на Волинському Поліссі / В. Каминскій // Етнографічний вісник. Київ, 1927. Кн. 5. С. 11–23.

⁴ Siewiński A. Bajka o wężowym królu / A. Siewiński // Lud. Lwów, 1896. T. II. S. 56–62; Ejusdem. Wierzenia ludu o chowańcu, farmazonach, planetnikach, miesięcznikach i błędach / A. Siewiński // Lud. Lwów, 1896. T. II. S. 252–256; Ejusdem. Opowiadania ludu w powiecie Sokalskim i Buczackim / A. Siewiński // Lud. Lwów, 1906. T. XII. Zesz. 1. S. 251–263.

⁵ Теодорович Н. Историко-статистическое описание церквей и приходовъ Волынской епархіи. Составилъ преподаватель Волынской духовной Семинарии Н. И. Теодоровичъ / Н. Теодоровичъ. Пochaevъ, 1893. Т. III : Уѣзды Кременецкій и Заславскій.

⁶ Dymnycz N. Obrzedy i wierzenia ludowe w czasie świąt Bożego Narodzenia / N. Dymnycz // Rocznik Wołyński. Równe, 1930. T. I. S. 94–106; Ejusdem. Obrzedy i wierzenia ludowe w okresie świąt Wielkiej Nocy / N. Dymnycz // Rocznik Wołyński. Równe, 1931. T. II. S. 455–462; Ejusdem. Święto Iwana Kupajla na Wołyniu / N. Dymnycz // Rocznik Wołyński. Równe, 1934. T. III. S. 435–442.

⁷ Див. також: Галайчук В. Різдвяно-водохресні свята в околицях Кременця / В. Галайчук // Вісник Львівського університету. Серія історична. Львів, 2009. С. 215–240.

Як і в усій Україні, найколоритніший пласт демонологічних уявлень населення околиць Кременця зумовлений вірою в існування душі людини по смерті. Саме з цього й розпочнемо огляд.

Насамперед констатуємо, що позаціональні уявлениня у рівній мірі стосуються як душ тих покійників, що померли “без пори” (так званих “безпірних”), так і тих, що померли “своєю” смертю. Шлях “безпірних” душ на “той світ”, однак, значно важчий і триваліший. Непрямі свідчення пов’язують локалізацію потойбічного світу з небом, при цьому яскраво вираженим є мотив дороги. Зокрема, замість сказати “помер”, на Кременеччині подекуди кажуть “*пішов зорі щитати*¹”, а обряджаючи покійника, давніше навіть замотували йому ноги полотном, “*щоб на той світ босому нейти*²”.

Душі людей, померлих “своєю” смертю, певний час перебувають ще у своєму прижиттєвому помешканні. Визначальними з цього погляду є три дати – дев’ять, сорок днів та рік: “*Кажуть, душа до сорока днів є в хаті, іходить, все чує, все знає. То поставлять стакан води, і цілющечку хліба, і солі*, і стоять дев’ять днів*³”; “*To як в хаті хтось умер, то не білять уже до сорока днів. Не прибрають її. Кажут, душа до сорока днів лишається у хаті. Як умер покойник, то у нас на вікні ставлять стакан з водою свяченою і на стакані кладуть скибочку хліба. То, ніби, для душі*⁴”; “*Сорок день душа ще в хаті. Не можна ні білити, ні нічого*⁵”; “*Ставлять на вікно цілющечку хліба, і води в стаканчик, і солі трошки, і так стоїть до шести нічіль*⁶”; “*Сорок день* ⁷*тримали воду свячену, цілющечку і сіль*⁷; “*Стакан води, цілюшку хліба і рафінад ставили для померлого до дев’яти день. Як хтось помре в хаті, то не можна рік білити, бо душаходить, і в п’яницю не білили*⁸.

Стосовно поминок у дев’ятій та сороковий день на Кременеччині побутує своєрідна мотивація, вочевидь, книжного походження, однак іноді вже інтерпретована крізь призму народного світорозуміння: “*Душа є в хаті до дев’яти день. А після дев’яти, то, кажуть, що вона літає по всіх рідних, скрізь. А на сорок днів вона вже, кажуть, що вона вже літає на небеса*⁹”; “*До дев’яти, а потім вонаходить по своїх митарствах, де вона всю ходила, вона по тих стежках до сорока деньходить, а тоді вона йде в своє*

¹ Записав (Тут і далі – В. Галайчук) 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах Кременецького р-ну Тернопільської обл. від Вознюк Ганни Іванівни, 1922 р. народж., уродженки с. Горанки цього ж р-ну. Надалі вказівок на прізвище автора і на район та область сіл Кременеччини у межах сучасного адміністративного поділу не подаємо.

² Зап. Наталія Єзерська 09.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Шурило Віри Власівни, 1932 р. народж.

* Воду потім де-небудь виливали, а хліб-сіль віддавали худобі: корові, коневі чи курам, – аби не свині: “Свині не полагаєця. Кажуть, свиня то є свиня”.

³ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

⁴ Зап. Андрій Зубровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Антонюк Ніни Федорівни, 1924 р. народж.

⁵ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

⁶ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Скоропляс Олександри Григорівни, 1925 р. народж.

⁷ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

⁸ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

⁹ Зап. Дмитро Димай 09.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Діхтярук Надії Михайлівни, 1930 р. народж.

місце. Ну, що заробив. Там всі митарства переходить і показують – я тим согрішила та тим... Куди я попаду? Куди мене анголи заведуть? Вони йдуть по боках, я читала таку книжечку колись... То кладуть померлому сорок копійок по копійці. Душа має переходити сорок митарств. На кожному митарстві має копійку лишати. Колись так старі говорили, і так йде, йде... і ми так говорим”¹; “Душа є вдома дев’ять день. Після дев’яти день ходе, де що хто любив: хто музикі, хто весілля, хто христини, хто церкву, – то туди водили. А вже після того, ну тоді вона вже йде”². Чому відзначали роковини, респонденти на Кременеччині пояснили не могли.

Поза тим, душі померлих “своєю” смертю вшановували не лише до року на індивідуальних поминках (“поминки” на третій день по смерті – у день похорону, “дев’ять день”, “сороковини”, “роковини”), але й щорічно, доки пам’ятали про них, у загальні поминальні дні, особливо на Проводи (неділя по Великодню), у Зелену суботу (субота Зелених свят), на Івана Богослова (9 жовтня), на Віллю (надвечір’я Різдва) тощо. Своєрідним поминальним днем є п’ятниця. Зокрема, згідно зі свідченнями респондентів, “В п’ятницю не прали (не пряли. – В. Г.) ніколи, і не золили, не підмащували”³; “В п’ятницю не золили, а хто – не єсть, піст соблюдає”⁴. Заборони на певні види робіт у п’ятницю на Кременеччині іноді пов’язують з пошануванням Діви Марії – “В п’ятницю білити не можна, хліб пекти, прости. То Діва Марія в п’ятницю родилась”⁵. В даному разі Діва Марія виступає правонаступницею Параскеви П’ятниці. Трапляються, однак, і свідчення, які пов’язують названі заборони з покійними: “В п’ятницю не мо[ж]на мастити, бо вмершим очи захляпаєши. І не золили, хуста не прали”⁶. Додамо, що така чи схожа мотивація є розповсюдженою на західноукраїнських теренах.

Отож, можна припустити, що душі таких померлих все ж остаточно не “упокоювалися” й не покидали світу живих упродовж значно довшого відтинку часу, ніж рік. Іноді вони можуть виявляти себе, наприклад, показуватися у вигляді мухи, що одиноко влетить у кімнату: “Як влітить в хату муха, то кажуть – о, душа чиясь”⁷. Померлі часто снятися родичам, даючи живим різноманітні прикмети або вказуючи на те, що їм з тої чи іншої причини “некомфортно”, чогось бракує: “Є, сняця покойники на дощ, а є, що присниця, і справдженуєця. Шось дают знати наперід. От мені як мати присниця, то я все захворюю, а як батько – все добре”⁸; “Як присниця, що шось просе, то дают бідним: помолися там, за того, що просе”⁹; “В нас Проводи в неділю після Паски через тиждень і 9 жовтня – Івана. І то все дідам давали на ті Проводи. У вмерлих Паска тоді, як Проводи. В нас одна своїй дівчинці крашанки не положила на Проводи, і сніця

¹ Зап. Д. Димай 10.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Олексюк Ганни Федорівни, 1930 р. народж.

² Зап. Д. Димай 14.07.2006 р. у с. Граді від Грушцицької Меланії Іванівни, 1925 р. народж.

³ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

⁴ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

⁵ Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плисюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

⁶ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вознюк Ганни Іванівни, 1922 р. народж., уродженки с. Горанки.

⁷ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

⁸ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

⁹ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

їй, що всі дітки з крашанками стоять, а її питают – де твоя? А вона каже – а мама ззіла”¹; “На ніч [на Віллю] куті лишали, казали, покійники прийдуть на кутю, і яка страва була, лишали на столі, і всі ложки лишали. Не запрошували померлих, казали старі люди, що вони самі приходять, а запрошувати їх недобре. А їдна жінка, бідна, забарилася і не зварила куті, сама їдна живе, вона іше й зара живе, – і, каже, сніця мені: “Доню моя, всі вечерали, а я не вечерала, бо ти мені куті не зварила”².

Душі людей, яким належно не зроблено поминок, на Кременеччині часто ототожнюють з домовиком, вважаючи, що до року вони будуть шкодити домашнім.

Навіть померлий “своєю” смертю покійник чи його похоронні атрибути могли зашкодити живим. Відтак, щоб не боятися покійника, належало взятися рукою йому за ногу. Щоб померлий не “видавався”, не снівся, увійшовши для прощання, належало перше подивитися на “вікони” (ікони), а не на нього. Прийшовши з похорону, потрібно було насамперед помити руки і прикласти їх до печі. Воду, якою обмивали покійника, закопували чи виливали у “корчі”, де люди не ходять: “Воду виливали так, щоб ніхто не ступив, бо людина захворіє, на ноги заболіє. Її виливають, де три плоти сходяця. І закопуєця”³; “Воду десь на вуглі хати виливают, де люди не ходят”⁴. Мотузку, якою покійному зв’язували ноги чи руки, найчастіше в часі похорону кидали в домовину, однак не завжди. Подекуди її зберігали вдома, вважаючи, що ця мотузка не дозволяє увійти до хати “нечистій силі”, “в’яже” руки забіякам, “сплутує” суддів: “Той шнурок, що руки чи ноги з[в]’язували, він дуже потрібний дома. Казали, в той дім вже нічого зле не зайде, ніхто нічого не зачепить, і таке... В мене він ішіє у прискринку”⁵; “А мені підсказали, що тій шнурки треба сохраняти, і в мене вони за кроквою сохраняюця: то як дуже б’юця, то зашивают десь в одежі в рубчику кусочек, і всю, спокойний. I от в мене вони сохраняюця, і в нас три сім ’ї, і все спокойно”⁶; “Шнурок, як хто знає щось, то як йдуть на суд, то беруть з собою (чи руки, чи ноги в’язали – без різниці), але ж ішіє щось, певно, примовляли до того”⁷; “А того шнурка кідають в домовину, а як хтось йде на суд, то беруть з собою, то так не засудят, легше буде”⁸. Обов’язково було перед похованням розв’язати таку мотузку, інакше покійний буде снитися і скаржитися: “Нашо ви мені руки зв’язали (чи, там, ноги)?”⁹

Загалом же, щоб покійник не шкодив, не залишали собі його особистих речей, особливо одягу, і навіть стружки з домовини клали покійнику в подушку і ховали разом з ним. Усіх приписів для “правильного” поховання дотримувались ретельно, а неодруженим померлим хлопцеві чи дівчині навіть імітували весілля – з короваем, з восковими обручками тощо.

¹ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Лавренюк Віри Петрівни, 1951 р. народж.

² Зап. 14.07.2006 р. у с. Кімнатці від Кучерук Ольги Дем’янівни, 1927 р. народж.

³ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

⁴ Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плісюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

⁵ Зап. 18.07.2006 р. у с. Чугалях від Іванушко Віри Степанівни, 1924 р. народж.

⁶ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

⁷ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

⁸ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

⁹ Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Антонюк Ніни Федорівни, 1924 р. народж.

По тому, як покійник лежить у домовині, вгадували, чи скоро у селі буде наступний померлий: “Як очі відкриті, то ше має бути мрець”¹.

Самогубців, особливо вішальників, ховали раніше під плотом біля кладовища або на роздоріжжі. Хреста над ними не ставили і ховали без священика, “бо то є великий гріх”. Поминали їх лише двічі на рік – на Віллю і в Зелену суботу. Згідно з відомостями зі с. Куликова, повішеника можна було поминати лише після семи років по смерті: “Кажуть, сім років не можна на вішальніку [хреста ставити]. Колись так казали. Сім років не можна його ні почитувати, ні молитись за нього. Сім років пройде, тоді... бо не можна його. Бо він та[к] як то той, що душу віddав дияволу”²².

Окремий пласт вірувань стосується смерті **чародійників**, **відъмарів** тощо, про яких ще йтиметься далі. Як і повсюдно в Україні, на Кременеччині вірять, що чародії і грішні люди важко конають, доки не передадуть своє “знання”: “Як то були ворожки, паршиве людям робили, то вона спокійно, та ворожка, не вмре”³. Вони або просить когось забрати його від них, або передають самочинно з якою-небудь річчю, зі склянкою води, наприклад.

Щоб полегшити агонію, над ліжком конаючого чародія зривали “стіль” (бодай одну дошку). В іншому варіанті, який зустрівся лише раз, отвір потрібно було зробити у комин: “Кажуть, що відъмі дуже тяжко с вмирати. Кажуть, що роблять отвір в димар, щоби їй було легше”⁴. Тому, хто важко помирає, також давали в руки страсну свічку, клали його на околіт (обов’язково – без перевесла), забирали з-під голови подушку або перекладали його з ліжка на підлогу, відкривали вікна і двері, “шоб душа вийшла надвір”. Зазначимо все ж, що решта названих варіантів не обов’язково стосуються чародіїв. Якщо така людина перебувала при свідомості, вона просила прощення у тих, перед ким завинила, вказуючи, що саме лихого їм заподіяла. Після відпущення гріхів, а конкретніше, після вислову “Хай тобі Бог простить”, майже одразу надходила смерть.

Померти ж їм не давав “нечистий”, про що свідчить така бувальщина: “Там баба довго не могла вмерти, і одна жінка пішла з дитиною її провідати, і дитина злякалася, років два чи три. Тій малій щось показалося, а та Настя то нічого не бачила. Каже: “Мамо, тікаймо, бо чорт...” І як та баба вмерла, то, кажут, як пішов вітер по хаті – і в двері”⁵. Оскільки джерелом чародійних знань часто вважають так звану “Чорну магію”, побутує й думка, що спокійно упокоїтись чародійникам нібито не дозволяє ця диявольська, за народними переконаннями, книга (написана білими літерами на чорному папері). Вважають, що якби посидіти біля такого вмираючого декілька часу, можна почути крики: “Скільки там крику буде, як там оті цеп’ями будуть брати (цепами будуть бити. – В. Г.). Otto ті злії духи, то там брати будут

---

¹ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

² Зап. Д. Димай 14.07.2006 р. у с. Куликові від Соломона Петра Павловича, 1932 р. народж.

³ Зап. А. Любровський 13.07.2006 р. у с. Кімнатці від Олещука Миколи Григоровича, 1961 р. народж.

⁴ Зап. Ірина Бабій 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Кобилянської Галини Василівни, 1945 р. народж., уродженки с. Валигорів.

⁵ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Семенюк Марії Кирилівни, 1948 р. народж.

[душу]”¹. По смерті, як повсюдно стверджують респонденти, “вредні” люди “розливаються”, втрачають вигляд, а після поховання можуть виходити з могил і лякати живих.

Крім відьмарів, властивістю виходити з могили наділяють й інших покійників. Зокрема, “ходити” нібіто буде “заздрісне таке, таке лукаве”, та людина, котра “зажалувала” собі за чимось у світі живих, або той, за ким дуже плачути. Іноді, щоправда, вважають, щоходить не сам покійник, а лише його тінь або душа.

Поширеним на Кременеччині є сюжет, згідно з яким померлий (загиблий) чоловік приходить до дружини: “Було так, що вмер чоловік, то жінка не мала покою. Лягає на постелі, а вона сохне, то до бабів возили”²; “Є, так кажуть, що покойникходить. Мама як моя жила, а батька були забили, то вона казала, що був ото... Каже, я чула – ото такий зимний ліг коло мене...”³; “В сусідки був чоловік помер, то може ходив. Де які тарілки були, то всю поперевертає вночі і поскадає”⁴.

Окрему категорію становлять померлі, котрі нібіто приходять до своїх коханих. Про це йтиметься при розповіді про так званого **перелесника**.

Щоб покійник не приходив, виносячи домовину з хати, трикратно стукали нею до порогу. Деся біля порогу чи у воротях у цей час спорадично клали сокиру – “Шоб, вроді, не виніс хазяйство”⁵. Найдієвішим способом, щоб уберегтись від відвідин покійника, вважають обсипання хати (на всіх чотирьох кутах) чи могили свяченім на Маковея маком, – доки покійник не визбирає маку, далі піти не зможе (обсипати могилу маком, однак, вважають гріхом, бо померлий, збираючи мак, нібіто не зможе постати на Страшний суд). Дієвим засобом вважали також вбитий у могилу осиковий кілок: “Забити, кажуть, осикового кілка, то воно не буде ходити”⁶. Зафіковано на Кременеччині й оповідку з описом ще одного способу: “Казали, що діжку ставили [пікну], хліб, свічку (хліб клали всередину діжки, на нього – запалену свічку. – В. Г.), і закривали, а як прийде до хати те, що ходить, ото откривають ту діжку, і каже [покійник]: “Нашо ти світиш!?” – а каже [той, хто хоче його відвадити]: “На те свічу, щоб мертві до живих не ходили. І не положено тобі ходити! Іди і більше не приходь!”⁷ Часто також вважають, що аби покійник не приходив, його треба гонити: “Як нечиста душа ходить, то тре проганяти, сварити, щоб не йшов, – і не прийде”⁸.

Низка розповідей, оповідок та бувальщин з Кременеччини стосується такого колоритного персонажа як **чорт, чи диявол, сатана, нечиста сила, нечистий, рогатий, злий дух, не Боже**. Зокрема, побутує тут відома оповідка, як господар підібрав на дорозі барана й поклав його у воза, після чого коні не могли зрушити з місця. В інших

¹ Зап. А. Зюбровський 07.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Катеринчука Ярослава Устимовича, 1933 р. народж.

² Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

³ Зап. Д. Димай 10.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Олексюк Ганни Федорівни, 1930 р. народж.

⁴ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Семенюк Марії Кирилівни, 1948 р. народж.

⁵ Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловського Петра Михайловича, 1918 р. народж.

⁶ Зап. А. Зюбровський 07.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Гуславського Костянтина Андрійовича, 1921 р. народж.

⁷ Зап. Д. Димай 14.07.2006 р. у с. Граді від Грушницької Меланії Іванівни, 1925 р. народж.

⁸ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

текстах йдеться про великого (рябого) собаку, який невідчепно йде за людиною, а потім несподівано щезає або зі сміхом відкочується вогненним колесом у ліс. У тих місцях, де нібито “нечистий водиться”, де є “нечиста сила”, постійно лякає: чорт з’являється у вигляді панка, може зі свистом з’явитися велика змія, “там завжди шось гуде, щось неясне робиться, шось являється”, “шось там кричить, гукає, сова якась там кричить”, “ніби сунеться шось – якби баран і не баран – ото шось таке”, людина чує сміх, що віддаляється, позад неї щось тупотить (в такому разі не можна було обертатися). У хаті, де є “нечиста сила”, весь час “шось товчиться і ходить”.

Від нечистої сили застосовували ті самі обереги, що й від відьмо тощо, насамперед молитву і все свячене, гострі залізні предмети. Наприклад, на Віллю під стіл як оберіг клали сокиру чи серпа.

З віруваннями у “нечисту силу” пов’язана низка побутових заборон. У хаті й у себе у дворі заборонялось свистіти: “Шоб чорти не велися, не множилися”¹; “Ну, то, кажуть, що кличеш нечисту силу, рогатих кличеш”². Не можна було сидіти і “колисати” ногами – “Кажут, що чорта колишеш”³. Оскільки вважали, що “нечиста сила” особливо активна у період святок, від першої Віллі і аж поки не освятять воду на Водяну Віллю нічого не їли надворі – “То надвір нічого погане не буде заходить”⁴.

Викликати “нечистого” нібито можна в часі Андріївських чи святочних гадань. Небезпечним вважають відоме гадання за допомогою свічки і двох дзеркал: “Казали, ніби щось з того зеркала вискочило і дрануло ту дівчину по лиці, і слід на все (назавжди. – В. Г.) лишився. Казали, що то була нечиста сила”⁵. В інших оповідках йдеться про те, як “нечистий” приходив, коли дівчата на Андрія гукали Долю.

Низка розповідей співвідносить “нечисту силу” з Іванівською ніччю й *цвітом папороті*. Його йшли шукати о дванадцятій ночі або на Івана Купала, або, за однічним свідченням, у Зелену суботу. Вірили, що хто знайде, “буде щасливий і все знати буде”. Сміливцям не давала зірвати чарівного цвіту “нечиста сила”. На них нападав сон, їх лякало якимось плачем, стогонами, кидало у них камінням, черепками. За спорадичними уявленнями, щоб “не Боже” не зірвало голови, її необхідно було прикрити дванадцятьма макітрами. В міру настання дванадцятої години з голови зривало макітру за макітрою, – якби їх не було, зірвало б голову. Здобувши квітку, не можна було оглядатися, потрібно було закласти її на живе тіло (під шкіру) на лівій долоні. Якби заклав квітку в правицю, то, вітаючись, передав би своє щастя іншим⁶.

¹ Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Пальчевського Олекси Власовича, 1932 р. народж.

² Зап. від того самого інформатора.

³ Зап. від того самого інформатора.

⁴ Зап. 18.07.2006 р. у с. Чугалях від Іванушко Віри Степанівни, 1924 р. народж.

⁵ Зап. І. Бабій 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Кузів Галини Володимирівни, 1964 р. народж.

⁶ Зі спогадів автора про розповіді Марченка Володимира Давидовича, 1912 р. народж. (с. Зебази).

Одними з проявів чорта вважають *вихор* та *вітровій*. Вітровій, паралельно, пов'язують з повішениками, однак враховуючи те, що їхні душі відходять до “нечистого”, такий подвійний зв'язок є цілком виправданим. Зокрема, коли зривається сильний вітер, буря, кажуть, що це хтось повісився, або ж що “вішальник дме” чи “диявол десь тікає”.

Стосовно вихору, традиційним є погляд, що то “нечиста сила крутить”, “чортяка крутить”, “чорт зривається”. Згідно з народною прикметою, “Як чорт крутить, то дощ буде”¹.

Оригінальним є пояснення природи вихору, зафіковане у селі Дунаєві: “Як по вулиці крутився віхор, то казали, що то диявол, бо то як він добирався до Бога, то янгол йому відсік одно крило, і тому то так крутить”². Побутує на Кременеччині й уявлення, що якби у вихор кинути ножем, на ножі була б кров.

При зустрічі з вихором його трикратно або дев'ятикратно хрестили (“щоб чорт втік”) і присідали чи припадали до землі. Такою зустріччю не легковажили: “Сміятися – Боже, борони, бо він може скрутити і хто його знає що може зробити”. Якби ж людину все таки “підвіяло” (а тут вихор ототожнюють з вітром узагалі чи з так званим “сквозняком”, перетягом), звертаються до бабів, які вміють “скачувати яйця”.

Як і повсюдно в Україні, поширені на Кременеччині розповіді про *блуд*. Блуд може чіплятися до людини лише в певних місцях, про які всі знають, однак назагал може вчепитися де завгодно: і в лісі, і на дорозі серед міста, навіть у власній хаті. Вважають, що то “шось нечисте так поробить, що людині в голові шось поплутається і воно ходе і не може знайти правильної дороги додому”. Звичні предмети видаються не такими, як завжди: хати надміру великими, рови – глибокими, ліс – високим. Єдина надія – лише на коней, якщо доводиться їхати кіньми.

З оберегів від блуду на Кременеччині розповідають лише про молитву (особливо помічною є молитва “Чесному хресту”). Рекомендується також трохи посидіти на місці або поглянути назад себе проміж ніг. З облудливого становища міг вивести й випадковий зустрічний, коли питав, куди це йде та людина.

Безпосередньо пов’язаний з “нечистим” такий характерний персонаж української демонології як *відьма*. За розповідями з Кременеччини, відьми – це “такі баби, що робили вред корові”, робили так, що молоко “всохне” – корова молока не дає, що худоба неспокійна, слабує, гине: “Відьми були. Шось зробить корові, то корова молока не дас, не пропускає, а то – і їстиме, і сохне... Перейде корові, подивиця, і вже корові шось бракує”³. Молоко могли відібрати, зібралиши на пасовиську “сліди” худоби і щось з ними почарувавши. Говорять, що як відьма йде до корови, то вона перекидається пісом чи котом і в такому вигляді доить корову чи відбирає масло з молока. Наділяють відьом і здатністю перетворюватись у предмети, зокрема, у прача. З цього приводу на Кременеччині побувають і оповідки та бувальщини з сюжетом, як перетворений

¹ Зап. Петро Біляковський 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Чорної Софії Василівни, 1926 р. народж.

² Зап. П. Біляковський 16.07.2006 р. у с. Дунаєві від Качалюка Якова Ілліча, 1924 р. народж.

³ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

відьмі перебивають лапу чи відрізають шматок вуха, у прачі висвердлюють діри, а на ранок відповідне каліцтво спостерігають у когось з односельчанок. Доволі рідко, але стверджують і на Кременеччині, що відьми голі літають шкодити коровам на мітлі чи на мотичці крізь комин.

Іноді стверджують, що відьми шкодили й коням (тоді коні ставали неспокійні, кидалися по хліві, мов божевільні), собакам (собака стає скаженим і кидається на своїх домашніх) і навіть людям (людина слабує, їй ніби відбирає розум). Також, як і ласка, відьма нібито плела коням гриви у косички: “*Кажуть, якась відьма коням косички по-плела. Ленту червону від відьми в гриву вплітали*”¹. Однак у більшості випадків їхній негативний вплив скерований усе ж на корів. Часто вважають, що робити зло відьма мусить, навіть якщо в нібито непоганих стосунках з сусідами, “бо інакше їй недобре буде”.

Щоб захистити худобу від відьом, на ніч ніколи не давали молока з хати, у кутку в хліві ставили сокиру лезом догори, на порозі хліва закопували свячене зілля, в двері хліва застромлювали глід (“*Казали, що відьма поколея об ті коліхи*”²), свяченим на Маковея маком посипали коло брами і вішали маківку на двері біля корови, кропили подвір’я і хлів свяченою водою. Як перший раз гнали худобу на пасовисько, кропили худобу стрітенською або йорданською водою, посипали свяченим маком, били її свяченою вербою (за іншою версією, свяченою лозою корову виганяли перший раз пасти не від відьми, а щоб одна корова іншу не била).

Зафіковано на Кременеччині відомий поділ відьом на родимих і вчених: “*Ті відьми були родими. Могли і навчитися – то такі, що там і мама вміє відъмувати, і баба, то вони і дочку навчатъ. Воно то ніби і родиме, але вже не те, бо ж вчили її, ту дочку*”³. Відомостей про зібрання відьом на Кременеччині не виявлено. Впізнати відьму можна було за тим, що у церкві вона все намагається потягнути священика за ризи. Спорадично ознакою відьми вважають невеликий хвіст. “Первак” може опізнати відьму в церкві під час освячення пасок: вони показуються йому з дійницями на головах. Якщо видоїти корову, яку доїть відьма, і виліти молоко на розпеченої серпа, ту відьму буде дуже пекти й вона прибіжить просити з хати якийсь предмет. Знахар може у такий спосіб показати відьму постраждалим, хоча при цьому сам ризикує, якщо вміння відьми як чародійки виявиться крашими, ніж у нього.

Назви *знахар* чи *знахарка*, *ворожка*, *волшебниця* (*волшебніца*), *калдун* (*чаклун*) побутують з назвою *відьма* паралельно. Подекуди їх значення ототожнюють (хоча часто вважають, що ворожка – це лише жінка, яка вміє гадати на картах або ще й знається на травах, а поганого людям не робить; позитивом часто наділяють і окремих знахарів, як людей, які “ знають ” і можуть допомогти людям проти інших, поганих знахарів, уміють лікувати (Зокрема, найточнішим і водночас найтиповішим можна вважати вислів інформатора з Великих Бережців: “*Були в нас знахарки – вони людям помогали,*

¹ Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плисюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

² Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

³ Зап. I. Бабій 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Яновської Марії Омелянівни, 1924 р. народж.

лікували їх. Були іш *ї ворожки* – вони вміли ворожити, казали людям, що їх чекає. Були і *відьми* – робили вред корові”¹). Вважають, що вони можуть зробити людям погане, “почарувати”, наприклад, якимось зіллям, наслати на людину хворобу, “забирають в сусідів, щоб не велося хобайство, в сім’ї щоб згоди не було”, “роблять таке, що забирають з дітей малих щастя і передають на чужі діти”, розлучають хлопця з дівчиною. Відробити “чари” могла та сама відьма, що зробила. Могла і друга, але це було тяжче, бо вона не знала, як чари накладено.

Рідко, але зустрічається ще на Кременеччині назва *упир*. За розповідями, упирі мало чим відрізняються від відьом чи інших “калунів”. Інформація про упирів доволі скуча, однак народна етимологія навіть спромоглася пояснити назву в тому аспекті, що упирі – це були “уперти” за життя люди: “Як вмирали які люди, а за життя були дуже вперти, то їх душі ходили і ті душі люди називали упірами. Ті упіри може щось ходили, щось шукали якесь зробити, якусь пакості”²; “Відьма – то така баба, що вона щось знає, що коли вона з кимось в поганих відношеннях, то прийде і корові щось поробе. Люди казали, що в неї є хвіст. А то, що перекидається на кота чи собаку, то не є відьма, то щось друге. На то кажуть щось ніби вепер, вепри – щось таке подібне. То ніби якийсь вид відьми, щось таке. То так тут за старих часів говорили. Не знаю, правда, чи то людина яка, чи звір, чи що”³.

Часто для позначення людини, що вміє “помогти”, не було спеціальної назви. Казали – *баба*, адже і вроки знімали, і рожу спалювали тощо, як правило, жінки нефертильного віку. Найпопулярнішим на Кременеччині способом від неофіцинальних хвороб було викачування яйцями (подекуди вважають, що найкраще допомагає яйце від чорної курки). Так боролися з “підвієм”, “ляком”, “вроками” (Поза тим, способи зняття “вроків” були найрізноманітнішими). Викачування супроводжувалося молитвами і замовляннями. Для прикладу, наведемо одне із замовлянь від “підвію”: “Вітер, віхор ранішній, полуднівий, вечірній, я тебе не викурую, не вирубую, – Божими словами вимовляю. Іди собі на очерета, на болота, на гниле колоття. Там, де пташки гнізд не мостять, там, де мухи не літають, там тиби цвисти, коренитися, лист розпускати, там тиби землю підсипають, там тиби воду підливашають, чорний корінь від крові, а жовтий від кости”⁴. Викачане по чолі, грудях, животі, руках і ногах яйце вибивають на воду: якщо жовток лопне і яйце розійдеться завихреними стовбурами – людина була “підвіяна”. У важких випадках викачують три яйця почергово.

Окрему категорію демонологічних персонажів становлять *персоніфікації хвороб*. Майже сто років тому бувальщину про персоніфікацію чуми зафіксував у с. Лопушному на Кременеччині В. Кравченко: “У нас дуже слабувала скотина, падіжка була. То оце перед тим, як має у чийому дворі заслабнути скотина, до того прибігає у двір собака.

¹ Зап. I. Бабій 11.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Климця Дмитра Михайловича, 1920 р. народж.

² Зап. I. Бабій 09.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Мулика Бориса Степановича, 1930 р. народж.

³ Зап. I. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Васильковського Дениса Івановича, 1924 р. народж.

⁴ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

А в нас то був свій такий собака, що було впізна чи відьму, чи вовкулаку.

Ото прибіг до нас у двір той собака, що слабість то ніби вона... А наш собака, як побачив, то начав гавкати, дак той як кинувся на нього, то так нашого й закинув аж у сіни, що він уже боявся й виглянути! А на другий день у нас заслабло аж дві корови”¹.

У матеріалах В. Кравченка знаходимо й оповідку з мандрівним сюжетом із цього ж села про персоніфікацію “інфлюенци” (грипу): “Оце у нас була слабість, що руки та ноги одбере, й голова буличить, а чоловік ляже тай слабує – не піде. Ну, так ото як буде мав хто слабувати, то перед тим до нього у хату заходе Дівка роспагланна, росхарбана, не прибрана, її запрошують їсти, а вона не хоче. Вийде з хати – і то уже там кілка душ заслабне.

А лічились у нашему селі тим, що ходили по хатах колядувати, то та “Дівка” побаче, що вже люди колядують, подумас собі: “Шо ж це я так довго вже тут ходжу... Вже забарилася я, коли люди вже колядують?” – Та візьме тай обірве – на який час перестануть люди слабувати”².

Потрібно зазначити, що опосередкована вказівка істотам “не від цього світу” на нелогічність їхніх дій істотно впливає на їхню подальшу поведінку: вони після цього уже не з’являються серед людей³. Дещо редуковану оповідку, пристосовану під бувальщину, вдалося записати на околиці Кременця в 2006 році: “*В нас за Польщі ходила така слабість – червонка. То ходили літом колядувати до хатів, до фігурів. І так страшно було йти – ну де ж, літом колядувати... А один питав: “А чого то ви колядуєте?” А йому: “А чого така слабість ходить?” То в 32 чи в 33 було*”⁴. В первісному варіанті, очевидно, з питанням, чому люди колядують влітку, зверталася саме персоніфікація “червонки” (холери).

Завважимо також, що колядування в неурочний час було раніше розповсюдженім на Волині доволі широко⁵.

¹ Кравченко В. Етнографичні матеріали, зібрані В. Кравченком на Волині та по сумежних губерніях. С. 9.

² Там само. С. 8.

³ Це, зокрема, стосується й “живих небіжчиків”. Як приклад, наведемо оповідку з бойківсько-гутцульського пограниччя: “Ходив мертвий чоловік до жінки. Вона пішла сі попа радити, що робити. Мучить її вночі... Пін ій там шось порадив. Коли він приходить, ти сиди, дивися в дзеркало і збирайся, аби ти не спала. Він прийде і буде тебе питати – ти куда сі збирася? Кажи – на весілля. Куда? А брат з сестров сі женит. А він скаже – то не може таке бути. А ти – а то може таке бути, аби мертвий до живих ходив? І, каже, що так вона зробила, і так пропало, і більше він не приходить” (Зап. 15.07.2003 р. у с. Порогах Богородчанського р-ну Івано-Франківської обл. від Фуфалька Гната Васильовича, 1922 р. народж.).

⁴ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

⁵ Для прикладу, варіанти неурочного колядування зі Славутщини: “Колись то но колядували вдовиці, на дворі, на вулиці, як довго дощу нема, то наколядують дощу. Вони вдови – в Бога вгодні. І йшли до кринички, і коло кринички колядували” (Зап. 24.07.2007 р. у с. Цвітосі Славутського р-ну Хмельницької обл. від Козійчук Марії Іванівни, 1928 р. народж., уродженки с. Варварівки цього ж р-ну); “Як не йшли дощі, то три вдовиці йшли до криниці і колядували. І літом, як треба” (Зап. 19.07.2007 р. у с. Волиці Славутського р-ну від Семенюк Марії Тимофіївни, 1937 р. народж.); “Перед Петром, чи навіть після Петра, то дуже мерли люди в селі. А хтось то Ім сказав, що ви колядуйте. І стали колядувати, і перестали люди мерти. А то дуже люди мерли в селі. І зара так од тих пор

У контексті демонології цікавою є така хвороба як *перелесник*, відомості про яку вдалося почерпнути у двох селах: “Достала перелесника”, то як влюбліця дуже. До бабів возили”¹; “Можна достати перелесника, то як злякається. Як перелесник, то треба купити чорну свиню і загородити її в куточок, і в 12 годин виходити і казати: “Видавайся свині, а не мені”. В нас один хлопець пішов в армію, а дівчина так зату-жила – дісталася перелесника”². Потрібно зазначити, що “перелесник” – це водночас і хвороба, і демонічний персонаж. Як за матеріалами П. Чубинського чи В. Кравченка з Житомирського повіту, Івана Остапика з Золочівщини, так і за матеріалами з Кременеччини, це злий дух, який з’являється молодим людям в образі коханої померлої особи³.

Великим лихом для села були *посуха* та *градобій*. Вони могли знищити весь урожай, прирікаючи людей на голодне існування. Щоб уникнути посухи, на Кременеччині до-тримувалися заборони до Провідгородити плота чи стовпiti, а особливо на Провідному тижні – “борони Боже, бо то не буде дощу”. Дізнавшись, що хтось порушив заборону, розкидали загорожу (або “розвалювали хоть одне пра́сло в тому плоті”) і виривали кілки, навіть і на цвинтарі. Враховуючи зв’язок Провідного тижня з поминанням померлих, закономірною є думка, що дощ є в їхній компетенції і що посуха є покаранням за те, що їх потривожили, роблячи у землі отвори.

Якщо ж бажаного дощу тривалий час не було, хресним ходом святили по криницях і джерелах воду, лляли туди свячену воду. Також освячували фігури у полях. У с. Кімнатці мужчини йшли до річки і там “ворушили” (підіймали) великий камінь, а дев’ять вдів сіяли на той камінь мак і просили Бога, щоб дав дошу (Йшли вдови, “бо вони найбідніші”).

пішло, що тільки Петрівка – і колядують, колядують колядки. Це я таку байку чула. Господь його знає, де таке було, но було. Люби колядки” (Зап. 23.07.2007 р. у с. Миньківцях Славутського р-ну від Кальчук Анни Захарівни, 1926 р. народж.); “*На Різдво, і ше в Петрівку колядувати мо[ж]на. Колядніх – то співали в Петрівку дівчатам. Люби колядки. По хатах не ходили, але колядувати мо[ж]на*” (Зап. 23.07.2007 р. у с. Миньківцях Славутського р-ну від Вітер Олени Павлівни, 1929 р. народж.); “*На Введеннє починали колядувати. І ше після Різдва довго колядували. Після Стрітення вже не колядували. Але ше в нас старі баби колядували на Ганні (7 серпня. – В. Г.)*” (Зап. 23.07.2007 р. у с. Миньківцях Славутського р-ну від Косік Ганни Іванівни, 1927 р. народж.).

Узагалі ж, потрібно констатувати, що порушене питання термінів виконання колядок не досліджене ще достатньо в етнографічній і фольклористичній літературі. Для прикладу, попри класичний період “від Введення до Стрітення”, зустрічаються варіанти, які пов’язують виконання колядок з першим чи останнім вижатим снопом (якого, теоретично, вже можна поставити за “діда”). На Кременеччині, зокрема, колядувати, а точніше, розучувати колядки, дозволялося “від гречаного снопа” – як уже пов’язали гречку. В селах Богородчанського району Івано-Франківщини можна було колядувати, якщо вже є вижатий сніп вівса. Див. також: *Творун С. Колядування на жнивах / С. Творун // Народна творчість та етнографія*. Київ, 2007. № 3–4. С. 37–39.

¹ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

² Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

³ Див.: Чубинський П. Труды этнографическо-статистической экспедиции въ Западно-русской край... С. 199; Кравченко В. Звичаї в селі Забрідді... С. 52–54; Остапик І. Золоті розсипи Гологір / І. Остапик // Народознавчі Зошити. Львів, 2002. №. 3–4. С. 276.

Щоб градом не вибило врожаю, не працюють на землі у Градову середу (за однією з версій, це наступна після Преполовеної середи, тобто середи між Паскою і Трійцею¹, за іншою, Градова середа – це середа тижня по Великодню²).

За розповідями, були раніше люди, що могли відвести від села чи розігнати грозу / градову хмару. У с. Дунаєві для таких людей зафіксовано назву *планетчики*³. Вони “розводили” хмару руками, так що та роздвоювалась і обминалала село; молячись до фігури, хрестили хмару в різних місцях мізинним пальцем (або складеними докупи мізинцем і великим пальцем) тричі по три; хрестили хмару з чотирьох сторін, кожного разу змовляючи молитву “Чесному хресту”; виходили наперед хмари з іконою чи зі страсною свічкою і тричі хрестили хмару ними. Іноді хмару відводили убік сапами, роблячи рухи від себе. Дуже помічним був ліщиновий прут, яким розборонили вужа і жабу, і дехто послуговувався саме ним (також потрібно було дев'ятирічно перехрестити ним хмару). Помічною проти хмари вважали й молитву до святого Іллі – завідувача водами й дощами. Спорадично, однак, побутує переконання, що захар може розігнати хмари тільки два рази, а вже не третій “піде та хмора, куди хоче”⁴. Спорадично вірять, що розганяти хмару може лише перший або перший чи останній із дітей. Стосовно цього зауважимо, що наймолодшого серед дітей називають на Кременеччині мізинчиком, отож поданий вище спосіб перехрещувати хмару мізинцем може бути пов’язаний саме з цим. Вважають також, що коли *первак* (перша дитина) розкусить градину, град піде дрібніший.

Як надходила градова хмора, гроза, повсюдно виносили надвір і “кидали” навхрест коцюбу і лопату (іноді саму лопату клали на порозі, держалном до середини, а робочою частиною на поріг), чіпляли на вуглах хати освячену вербу чи кидали її в піч, в хаті на вікні засвічували стрітенську (спорадично – страсну) свічку – “громніцу”, щоб блискавка не влучила в хату.

Щодо інших атмосферних явищ, на Кременеччині зафіксовано ще такі уявлення, дотичні до демонології та вірувань: “Коли дощ падає і сонце світить, казали, що то відъма масло б’є”⁵; “Веселка, кажуть, п’є з річки воду”⁶; “На Івана Купайла сонце міниться. I на Паску – такі крашанки від сонця розходяться: сині, червоні, такими купами розходяться”⁷; “На Івана дивляця, як сонце купаєця: випливе – і знов сяде за хмарку, і так кілька разів”⁸.

¹ Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плісюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

² Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

³ Зап. П. Біляковський 16.07.2006 р. у с. Дунаєві від Гонтарюк Марії Яківни, 1938 р. народж. У матеріалах В. Кравченка зустрічаємо ототожнення назв *знахор*, *чорнокнижник* і *планетник*. Див.: Кравченко В. Звичаї в селі Забрідді... С. 48. Натомість у матеріалах Б. Сокальського *планетники* – це, власне, люди, що вміють замовляти дощ, град та ін. або ж, навпаки, за допомогою злих духів накликати град, дощ, бурю тощо. Див.: Sokalski B. Powiat Sokalski... S. 253.

⁴ Зап. П. Біляковський 17.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Олексюк Валентини Йосипівни, 1928 р. народж.

⁵ Зап. П. Біляковський 13.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Корицької Марії Василівни, 1928 р. народж.

⁶ Зап. П. Біляковський 11.07.2006 р. у с. Ікві від Маливанчук Христини Терентіївни, 1926 р. народж.

⁷ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

⁸ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

Лише один раз зафіковано на Кременеччині назву *двойняк*. Це, як вважають, люди, які роблять шкоду внаслідок того, що в них вселився “злій”: “Якщо він його мав, він в його вселився, той злій, то вже та людина – двойняк, вже може всяке зло робити”¹. Кременецький двойняк перегукується з відомим дослідникам демонології персонажем *двудушником*, у якого нібіто є дві душі, ю коли одна, людська, спить, інша, демонічна, ходить світом і творить зло.

Побутували раніше на Кременеччині й вірування про *вовкулаків*. Це можна приступити на підставі уривка з наведеної вище бувальщини, зафікованої більше ста років тому В. Кравченком у с. Лопушному: “А в нас то був свій такий собака, що було впізна чи відъму, чи вовкулаку...”² З цього ж уривка дізнаємось і про наявність вірування про так званих собак-ярчуків, здатних нібито розпізнавати “нечисту силу” і протистояти їй. На жаль, у 2006 році не вдалося виявити відомостей ні про одних, ні про інших.

Магічними властивостями наділяли *першого відвідувача* оселі в часі великих свят: “На Андрея і на Василя хотіли, щоб перший зайшов мужчина до хати, щоб було добре, щоб був господар в хаті. Як жінка зайде, то недобре”³. Характерних назв, як-от *полазник* чи *новолітник*, на Кременеччині, однак, не зафіковано.

Безпосередній стосунок до демонології мають персонажі, якими лякають дітей. На Кременеччині таких виявлено декілька.

Традиційно для Кременеччини ляканкою є загальновідомий персонаж *бабай* (страшний, чорний і волохатий), – ним лякали у найрізноманітніших, чітко не означених випадках.

Лише як про ляканку для дітей розповіли про *лісовика*: “To і колись давно лякали, щоб діти не йшли в ліс, що є якийсь такий лісовик”⁴. Інших відомостей про цього персонажа не виявлено, на відміну від домовика, яким також лякали дітей.

Схоже, як і в інших районах Волині та Полісся, дітей на Кременеччині лякали *залізною бабою*, щоб не йшли до річки, не толочили конопель чи не рвали гороху: “Не йди в річку, до річки, бо в коноплях сидити залізна баба, – так лякали дітей”⁵; “Лякали, що не йдіть, діти, в горох, – там зелізна баба сидить”⁶; “Нас, малих, лякали, що в коноплях чи десь за хатою залізна баба сидить”⁷.

Подекуди замість залізної баби у цьому значенні виступає *баба-Яга*: “В горох не йди, бо там баба-Яга сидить”. Ну, лякали, бо ж діти то піде в горох. Єсли б воно рвало по-людськи той горох, а то взяла потягнула – корча вирвала. То то малих дітей не пускали”⁸.

¹ Зап. 13.07.2006 р. у х. Сапанівській Хотівочці с. Сапанова від Штуки Анни Степанівни, 1922 р. народж.

² Кравченко В. Етнографичні матеріали, зібрані В. Кравченком на Волыні та по сумежних губерніях. С. 9.

³ Зап. 13.07.2006 р. у х. Сапанівській Хотівочці с. Сапанова від Штуки Анни Степанівни, 1922 р. народж.

⁴ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Скоропляс Олександри Григорівни, 1925 р. народж.

⁵ Зап. 14.07.2006 р. у с. Кімнатці від Кучерука Прокопа Тимофійовича, 1921 р. народж.

⁶ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вознюк Ганни Іванівни, 1922 р. народж., уродженки с. Горанки.

⁷ Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плісюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

⁸ Зап. Ігор Гілевич 09.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Микилітюка Зиновія Степановича, 1945 р. народж.

Функційно тотожним до залізної баби персонажем є *капустяний дід*, про якого згадали у с. Кімнатці: “*To є такий, казали, в капусті. Тільки будете збитки робити, то прийде такий капустяний дід і вас забере в торбу. Колись дітей лякали, і діти боялися*”¹. Принаїдно зазначимо, що згадок про цього страшного діда у відповідній етнографічній літературі ми не виявили.

Безперсонажною ляканкою можна вважати так зване *око*, яке нібіто є в озерцях і “саджавках” (копанках): “*Какуть, шо є таке око, там вода свірлом йде, не можна купатись, бо втопишся*”². Як подекуди вважають, це “око” – око якогось змія, що живе у водоймі. Воно притягує до себе, як магніт, і якщо людина втрапить до нього, то не матиме сили відрватися³.

Доволі суперечливими є зафіковані на Кременеччині відомості про *руслок* (побутує також назва *мавки*⁴). Переважно респонденти заперечують існування відповідного пласти вірувань на своїх теренах. Прикметними, зокрема, є такі висловлювання: “*Русалків в нас не було, за них не знаю. За русалки чула, але в нас такого не було*”⁵; “*Чула я за русалку, що таке десь є, але то в нас не дуже знаютъ, бо такого в наших селах нема*”⁶. Водночас трапляються й ствердні свідчення, згідно з якими вимальовується образ русалки як духа жіночої статі, тісно поєднаного з водною стихією. Русалки нібіто живуть в озерах, хоча можуть виходити й на сушу; вони можуть за-лоскотати чи втопити, особливо молодих хлопців і особливо в часі Івана Купала: “*Казали колись, що росалки ходили по землі, співали. То вони в воді десь*”⁷; “*Було таке, що*

¹ Зап. А. Зубровський 13.07.2006 р. у с. Кімнатці від Казів Тетяни Яківни, 1923 р. народж.

² Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плісюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

³ Зі спогадів автора про розповіді Марченко Агафії Романівни, 1911 р. народж. (с. Зеблази).

⁴ Мавок з русалками не ототожнюють, однак функційної різниці між ними не простежується. Докладніше про мавок та русалок розповіла уродженка м. Корця: “*Мавки були і ще, як ми кажем, русалки, то є русалки у воді, так мавки є і в житах. Зараз в нас жито так не сіють, більше пшеницю, а пшениця не така висока, як жито, то тим мавкам нема де сковатися, от тому зараз вони все перевелися. А раніше в житах мавки водилися. Мавки – то були дівчатка, які загинули не своєю смертю: можливо, вони були повішані, може, що друге. I та молода дівчина, яка гинула, не була ще заміжня, отже, її душу не приймали там, де всі душі. I та душа блукала до певного періоду, поки не пройде чистилиці. I такі душі приймали людську подобу і жили собі в житах, у полях. Какуть люди, що ніби бачили мавку в житі в білому вбранні – це тому, що невест хоронили обично у вбранні білому, в звичайній білій сорочці. Якщо мавки, какусуть, були в житах, то вони людину одиноку, людину, яку перелесник налякав, і вони ту людину ту залоскотували, щоби вона з ними лишилася, щоби їм до компанії була. А все русалка – то та сама дівчина, тільки що втопилася, яка пішла втоплена з життя. Дівчата топилися з різних причин: чи то з нещасного життя, чи з нещасливого кохання, чи, може, хтось втопив. I такі все були русалки. Вони виходили з води в місячну ніч і грілися – для них місяць був, ніби ото сонце для нас. На березі вони собі танцювали: ті, що пішли з життя самі, – і були веселі; а які жсурілися від того, що пішли з життя, – то ходили хмурі, не співали*” (Зап. І. Бабій 13.07.2006 р. у с. Ікві від Средової Людмили Михайлівни, 1940 р. народж., уродженки м. Корця Рівненської обл.). Зауважимо, що локалізація у житах притаманна для русалок ніскільки не менше, ніж у водоймах, отож назви *мавка* й *русалка* потрібно вважати синонімічними.

⁵ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

⁶ Зап. І. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Чоповської Параксеви Петрівни, 1931 р. народж.

⁷ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вознюк Ганни Іванівни, 1922 р. народж., уродженки с. Горанки.

одного хлопця русалки залоскотали”¹; “Кажуть в нас в селі, що до Івана не можна було купатися в ріці, бо русалки залоскочуть. Але що то таке, ті русалки, і як вони виглядають, я не знаю”²; “Або мавки по озерах колись залоскочували хлотців – говорили також в легендах, що в озерах були мавки. І русалки теж залоскочували, тоже, казали, так само. То в нас тут в Малих Бережцях так розказували. Ті русалки і мавки – то були якісь такі сущності, навіть не знаю, як ото пояснити, о, тілько така легенда йде, от як ото ті відьми, і русалки, і всяке таке...”³; “Говорили ще люди колись, що в озерах є такі духи – то їх русалки називали. І казали, що вони ніби заманюють хлотців молодих у воду, і там ті хлотці потім топляться. Але як воно то там було і чи то правда, то я того не знаю”⁴.

Одними з найпопулярніших в українців демонічних істот є домашні духи. Залежно від регіону – годованець або домовик. Для Кременеччини притаманні розповіді, бувальщини та оповідки саме про **домовика**. Згідно з уявленнями місцевого населення, домовик нібіто невидимий або ж “невеличкий чоловічок такий” чи “панок”. Іноді вважають, що він схожий на господаря хати. Бачили його нібіто й чорним котом чи собакою, чорним зайцем. Подекуди вважають, що домовик може бути скрізь на обійсті чи в хаті. Як правило, локалізують його на горищі, коло покутнього вікна, в кучі у п’єсу, в розлогих заростях “бузнику” (бузини). Іноді стверджують, що він – не в кожній хаті, проте частотними є й протилежні свідчення: “А домовик, кажуть, що в кожній хаті він є, в кожній хаті він мусе бути. Но є такі хати, що він тихо, а по других хатах він може показуватися”⁵; “Кажуть, що домовик в кожній хаті є, помогає. Як построїла людина і буде жити в тій хаті, то там має бути домовик, а чи то злий дух, чи божий дух, я не знаю”⁶; “Кажут, що жадної хати без него немає. Він у кожному дворі є. Ну, тільки не до кожних людей має доступ”⁷.

Часто вважають, що “як він є в домі, то добре. Він охороняє, він такий якийсь”, “в тій хаті дуже щастя ведеца, він йому помогає”. Наприклад, домовик допомагає пасічникувати, відлякує злодіїв. Зафіксовано на Кременеччині йrudiment відомої оповідки, як він колисав дитину.

З іншого ж боку, розповідають, що домовик “наповредливий”, робить “збитки”: лякає, човпеться на горищі, перекидає там все, може все перебити і в хаті. Іноді чути, як він скидає все з горища, а встають зранку – нічого нема. Також він може запхати коня в ясла, так що доводиться їх розбирати. Ганяє коней уночі до поту. Може уві сні перенести чужу людину, що ночує в хаті, на інше місце.

¹ Зап. I. Бабій 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Нікитюка Сергія Васильовича, 1933 р. народж.

² Зап. I. Бабій 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Яновської Марії Омелянівни, 1924 р. народж.

³ Зап. I. Бабій 09.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Мулика Бориса Степановича, 1930 р. народж.

⁴ Зап. I. Бабій 11.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Климця Дмитра Михайловича, 1920 р. народж.

⁵ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Семенюк Марії Кирилівни, 1948 р. народж.

⁶ Зап. 17.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Пальчевського Олексія Власовича, 1932 р. народж.

⁷ Зап. A. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Антонюка Трохима Михайловича, 1920 р. народж.

Чи буде домовик шкодити, іноді залежить від його особистих уподобань: “*Але він ше, бува, шо когось полюбе, а когось і не полюбе, то ще робе якісь і фокуси – щось поперевертає, отаке*”¹; “*Кажуть в нас таке, шо як в коня заплетеана грива, то значить добре – він там ведеца, і всьо... Но як в куня не заплетеана грива, то він мокрий – прийдете рано, – якось не ведеца йому той хліб*”² (Масть коня підбирали ту, яка ведеться у господарстві: “*Батьки тримали риже, то і я тримаю риже. Чорне, кажуть, слабувати буде*”³; заплетееної домовиком гриви, як правило, не розплітали, тому що це було важко). Стосовно приписуваного домовикові заплітання коням гриви, іноді респонденти схильні вбачати у цьому вияв діяльності ласки, однак і в цьому випадку вказують на те, чи полюбити вона тварину: “*To таке як жінка заплете косу, то таке у коня може бути. Ну, то ласиця. Бігат така ласиця в хліві, така маленька, рябенька. То вона кого полюбит. То, кажут, шо домовик [нібіто заплітає], а [насправді] то ласиця заплітає*”⁴.

Як і в поліському інваріанті розповідей про домовика, матеріал з Кременеччини вказує на його безперечний зв’язок з господарем хати: “*Він в хаті постійно находиться, постійно є. Він з господаром знається*”⁵; “*Він всю робе: і на добро, і на зло робе часом. [...] А чи добре, чи зле робить, то залежить ще від того, який він є, той домовик, який господар хати, де він живе*”⁶; “*Його так не побачити, його тільки господар бачив*”⁷; “*Він тілько з хазяїном спілкується. Він схожий, кажуть, на хазяїна: який хазяїн – такий і він*”⁸. З іншого ж боку, іноді домовик у бувальщинах з Кременеччини нагадує карпатський варіант – так званого “годованця”. Зокрема, коли господареві надійде час помирати, він нібіто може передати домовика в інші руки; помирає такий господар не у себе в хаті на ліжку, а десь під плотом, бо ж душа його належить вже “нечистому”. У цьому ракурсі заслуговує на увагу й те, що домовик пов’язаний не лише з господарем, але й з місцем, на якому той мав обійстя: “*Як господар помирає, а його нікому не доручили, то там сидит іш*”⁹.

Варіанту, коли домовика просять знайти загублену річ, на Кременеччині не виявлено. Цікавим, однак, є спосіб віднайдення згуби за допомогою перев’язування ніжки стола: “*Як щось згубиця – корова чи шо де положисв..., то перев’язати ніжку в столі платочком чи чим – і найдеш*”¹⁰. Можна припустити, що певний стосунок до домовика цей спосіб все ж має.

¹ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

² Зап. 18.07.2006 р. у с. Чугалях від Іванушко Віри Степанівни, 1924 р. народж.

³ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Семенюк Марії Кирилівни, 1948 р. народж.

⁴ Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Пальчевського Олекси Власовича, 1932 р. народж.

⁵ Зап. А. Зюбровський 13.07.2006 р. у с. Кімнатці від Олещука Миколи Григоровича, 1961 р. народж.

⁶ Зап. І. Бабій 09.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Мулика Бориса Степановича, 1930 р. народж.

⁷ Зап. А. Зюбровський 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Грушницького Миколи Семеновича, 1945 р. народж.

⁸ Зап. А. Зюбровський 11.07.2006 р. у с. Граді від Кузя Сергія Івановича, 1936 р. народж.

⁹ Зап. Надія Фед'ків і А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловського Петра Михайловича, 1918 р. народж.

¹⁰ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

Аби домовик не шкодив, йому на горище ставили несолену пшоняну кашу (водночас кутю й коливо варили з пшениці), несолену паляницю, – “бо як посолити, то він кине мискою там в сіни, в калідор, скине”. Як стверджують респонденти, “з ним треба так по-хорошему, то він не буде робити біди, злого шось”.

Хоча домовика нерідко ототожнюють з чортом, все ж домінует погляд, що “зле” і домовик – не одне і те саме – “домовик – то є свій, домовик”. Типовим є ототожнення домовика з душою померлого. Часто, хоча й не завжди, з такою, якій чимось не додали, або з душою безпірно померлого: “*To якась така душа*¹; “*Якишо хтось помре в хаті, і то тій душі не дододиш – не зробиш дев'ять день убід, сорок день і рік, і на церкву не даси, бідним за упокой не даси – і то в хаті є той домовик. То він в хаті до року все б'є*²; “*Ну, казали, що десь човпеться. Не дає ноччу спати. Кажуть, що вертається, стукає, як хто помре*³; “*Якишо якийсь покойник не так вмер, то по горі десь стукає, то кажуть – домовик*⁴.

Щоб позбутися домовика, обсипали хату свяченим маком, освячували хату, творили молитву, викурювали його яким-небудь ядучим димом, наприклад з підпалених риб'ячих нутрощів.

У Карпатському регіоні вважають, що домашнього духа – *хованця*, або ж *годованця* тощо, який за функціями майже тотожний домовикові, – можна виносити собі з маленького недорозвиненого курячого яйця – *зноска*. В околицях Кременця таких відомостей не зафіксовано, однак певні позараціональні уявлення про таке яєчко побутують і тут.

Зносок (зносик, зносочек, недоносок, мізинчик), як вважають на Кременеччині, – це перше чи останнє знене куркою яйце. Подекуди його їли без застережень або викидали курам чи й просто у сміття, не сприймаючи як найдок: “*Зносок – то перше яйце. Йли*⁵; “*Зносок – останнє. Йли*⁶; “*Таке маленьке яечко – мізинчик. Іде в хід, так як і всі*⁷; “*Перве яйце – зносок. Не їли, курчатам віддавали*⁸; “*Зносик викидали курам*⁹; “*Зноска не ідять, викидають в сміття, бо воно маленьке*¹⁰; “*Зносик викидали десь в куці*¹¹. Однак зустрічаються й інші варіанти. Згідно з одним із них, зноска розбивали, перекидаючи через хату: “*Зносок то перве яйце. Раніше люди перекидали через хату*¹²; “*Зно́сик, як курка знесла, то його стараюча перекинути через верх хати. Шо*

¹ Зап. від того самого інформатора.

² Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Лавренюк Віри Петрівни, 1951 р. народж.

³ Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Антонюк Ніни Федорівни, 1924 р. народж.

⁴ Зап. 14.07.2006 р. у с. Савчицях від Раїси Ксеніонівни, 1965 р. народж.

⁵ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Скоропляс Олександри Григорівни, 1925 р. народж.

⁶ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Семенюк Марії Кирилівни, 1948 р. народж.

⁷ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Лавренюк Віри Петрівни, 1951 р. народж.

⁸ Зап. 13.07.2006 р. у х. Сапанівський Хотівочці с. Сапанова від Штуки Анни Степанівни, 1922 р. народж.

⁹ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

¹⁰ Зап. 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Нікитюка Сергія Васильовича, 1933 р. народж.

¹¹ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

¹² Зап. 14.07.2006 р. у с. Кімнатці від Кучерука Прокопа Тимофійовича, 1921 р. народж.

ж там їсти, як воно таке маценьке”¹; “Недоносок не їли, просто викидали, через хату викидали”²; “Кажут, перекинь через хату – не буде ті малененькі яйця нести”³; “Недоносок треба викинути через хату, щоб вона його більше не несла”⁴. Згідно з іншим, віддавали зноска бавитися дітям: “Перве яице зносок. Діти брали бавитись, але не били, не мо[ж]на, кажуть, бити. Такі діти 6-7 років, вже ходили, файні діти, а старшим не давали”⁵; “Зносок то останнє яице. Часом на Великдень красили. То там діти десь розіб’ють”⁶; “І те маленъке вкрасят, то для детей забавка була, дитина бере, тішиця, шо таке маленъке яечко. Поб’є, з їстъ, та й всю. Так само називали крашанка, і менше, і більше”⁷. Побутує й об’єднавчий варіант: “Зносочок перекидають через хату, таки діти, неподружени і ше”⁸.

Певні позараціональні уявлення побутують на Кременеччині про **ласицю**. Вважають, що вона має певний стосунок до худоби: “Де худоба добре ведеца, то вона там во-диця, та ласиця”⁹. Загальною є думка, що ласка заплітає коням гриви (їх не розплітали, інакше кінь почне “сожнити”) і що вбивати її не можна: “Ласиця як сподобає, то гриву так заплете, як мати дитині. Як сподобає чи корову, чи коня, то буде глядити. Не розплітали, бо кінь буде сожнити. Та[к] як воно є, так хай і буде. Не чув я, щоб били її, то який нещасний случай може бути, не били її, вона й миша ловила”¹⁰; “Знаю я ще за ласицю. Розказували, що то таке щось невидиме, що воно коням гриви заплітає в такі гарні коси, дуже гарно заплетеңі”¹¹.

Стосовно **ластівок і боцюнів** (лелек) побутує уявлення, що “то щаслива хата, як ластивка чи боцюн гніздо робили”. Повсюдно заборонялося видирати гнізда цим птахам, хоча мотивація стосовно кожного з них відрізняється: “Ластівки яїчок не зачіпати, бо рабий будеш, як яице, а боцюна не зачіпали, бо візьме жарину в дзьоба і запалить хату”¹²; “Як рабенькі діти, то кажуть – ластівки видирає”¹³; “Боцюнів не можна зачіпати. Кажуть, один там розрушив гніздо їм, то вони принесли вогню і запалили їму хліва чи стодолу”¹⁴. Боцюнів, крім того, вважають надзвичайно благородними птахами, здатними, як і людина, на самогубство через ганьбу: “To в нас на бригаді таке

¹ Зап. 18.07.2006 р. у с. Чугалях від Іванушко Віри Степанівни, 1924 р. народж.

² Зап. 17.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Пальчевського Олексія Власовича, 1932 р. народж.

³ Зап. А. Зюбровський 16.07.2006 р. у с. Савчицях від Олексюк Віри Петрівни, 1923 р. народж.

⁴ Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Пальчевського Олексія Власовича, 1932 р. народж.

⁵ Зап. 14.07.2006 р. у с. Кімнатці від Гонтарук Надії Андріївни, 1930 р. народж.

⁶ Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плисюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

⁷ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

⁸ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

⁹ Зап. 18.07.2006 р. у с. Чугалях від Іванушко Віри Степанівни, 1924 р. народж.

¹⁰ Зап. 17.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Пальчевського Олексія Власовича, 1932 р. народж.

¹¹ Зап. І. Баబій 11.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Климця Дмитра Михайловича, 1920 р. народж.

¹² Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плисюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

¹³ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

¹⁴ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

було. Жулі полізли і підклали боюнові курачі яйця. Вона вивела – курачі яйця. Вона летить, збирає свою бригаду – всі боюні злітають, значить, де ти взяла? Ти навела такого й такого, не нашого? Вона бере летит шонайвидше і – паль! Забилася і весь”¹. Стосовно ж ластівок, то, як і повсюдно в Україні, за ними признають шкоду для корів: “Корові попід жсивотом перелетит, буде кров’ю дойтися”²; “Як ластівка перелетить, то кров в молоці буде”³.

Колоритний пласт демонологічних уявлень та вірувань пов’язаний на Кременеччині з будівництвом. Зокрема, на будову не брали “вивороту”, “виверняку”, “повалу” – того дерева, яке буря вивернула, бо то “нечиста сила взяла”, вже ними “нечиста сила, чи чорт, володіє”, і якби взяли таку деревину до хати – “то вже злій дух тримається в хаті”, буде весь час вітром здіймати дах, вивертати крокви тощо. Не можна брати тих дерев, у які грім бив. Не брали осики: “Осики не можна, казали, що воно таке несвячене. Нечистиве, нечистий дух”⁴; “To не можна. Кајсун, що то є чортове дерево”⁵. З цієї ж причини осики не садили коло хати (Вважають, що вона постійно тримтить після того, як з неї зробили хреста для розп’яття Ісуса Христа чи після того, як на ній повісився Юда. За іншою, не менш частотною версією, Юда повісився на “бознику”, на бузині, однак засторог щодо зрубування бузини на Кременеччині не зафіковано). Часто не садили коло хати вічнозелених дерев, наприклад, туло.

Не ставили хату на перехрестях чи на тому місці, де хтось собі смерть заподіяв чи когось вбили: “To на тому місці жити не будеш і стройти не будеш”⁶.

Щоб взнати, чи місце “чисте”, ставили на ніч на місці вуглів майбутньої хати по склянці з водою. На склянки клали по цілущі хліба, а вранці дивилися: якщо у якісь склянці нема води, посували розмітку на розмір хати далі⁷.

Не можна було сваритися з майстрами, бо крім цілком предметних неприємностей, як-от загальновідомих закладеного у стіну яйця (якщо мало заплатили, майстер його пробивав і в хаті неможливо було жити через сморід), порожньої пляшки на горищі (крізь яку специфічно завивав вітер), пір’їни в димарі (яка перебивала тягу, завихрюючись у потоці повітря) тощо, декотрі майстри нібито зналися з нечистою силою і могли, наприклад, поселити під підвальні диявола, так що господар після того помирав. Старі майстри колись вміли закласти хату на яку-небудь живу істоту, яка після таких закладин гинула. Натомість господарям у такому разі вже не шкодило нічого.

На “перехіщину” поперед себе запускали кота: “Може, що хто подумав зле або ішось – то то на котові воно все”⁸; “На перехіщину першого котика пускали, щоб не

¹ Зап. 14.07.2006 р. у с. Кімнатці від Кучерука Прокопа Тимофійовича, 1921 р. народж.

² Зап. від того самого інформатора.

³ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Лавренюк Віри Петрівни, 1951 р. народж.

⁴ Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Пальчевського Олекси Власовича, 1932 р. народж.

⁵ Зап. А. Зюбровський 15.07.2006 р. у с. Комарівці від Гонтарук Любові Михайлівни, 1941 р. народж.

⁶ Зап. А. Зюбровський 11.07.2006 р. у с. Граді від Мидликі Василя Богдановича, 1969 р. народж.

⁷ Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловського Петра Михайловича, 1918 р. народж.

⁸ Зап. від того самого інформатора.

*було нечистого в хаті. То як котик походить, то вже не буде*¹. Не зовсім чіткою є інформація, ніби якщо “хату купили, то в хаті мусить бути з родини покійник”².

Низка специфічних звичаїв та вірувань пов’язана з *вагітністю матері, пологами та маленькими дітьми*. Відповідний пласт духовної культури волинян Сокальщини свого часу подав окремою рубрикою Броніслав Сокальський³. Зафікований на Кременеччині матеріал дещо перегукується з сокальським, однак на загал є повнішим. Зокрема, вагітній заборонялось іти на похорон, щоб не “жахнулася” й не зашкодила дитині чи щоб немовля не народилося на виду жовте, мов віск. У разі, якщо помер хтось близький і цього було не уникнути, вагітна перев’язувала собі навхрест середній і безіменний пальці червоною ниткою. Зафіковано й варіант, згідно з яким пальці перев’язували не червоною, а чорною ниткою: “Чорною, бо до мерця не мо[ж]найти в червоному, а тільки в чорному, бо то так якби жалоба така. Но то як в родині [померли] батько чи мати, но то як вона буде нейти? Муси”⁴.

Крім того, вагітній не належало рубати чого-небудь до порогу, щоб дитина не вродилася із заячою губою. Не належало їй і просити що-небудь по сусідах. Відмовити їй не могли, інакше, як загальновідомо, все у хаті поїдять миші. Якщо ж відмовляли, то, щоб уникнути нашестя мишей, за вагітною кидали якимось предметом. Добре ще, якщо хлібом чи цукеркою, тоді дитина буде ходити і весь час їсти хліб чи цукерки. Це вважалося прийнятним варіантом. Якщо ж би кинули землею, крейдою, камінням, ганчіркою, то дитина увесь час намагатиметься їх з’їсти чи пожувати; якщо кинуть сокирою, дитина вродиться з розтятою губою; якщо кинуть пішоном, дитині може зілляти струпом личко тощо. Однак, як вважають, “Якщо ні та, ні та не знає нічого, то нічого не буде шкодити, а як вона вже знає [що не можна ходити і просити], то буде шкодити”⁵.

У свято чи навіть присвяток вагітній заборонялося розчісуватись, рубати, різати чи стригти, “бо кажуть, що дитині було можна щось там відрізати”, “народиться з обрізаними пальцями”. Не можна шити, бо дитина народиться зі зрощеними пальцями. Їй не можна було заглядати у шпари, “бо дитина буде на очі слаба чи косоока”, задивлятися на поганих людей, калік. Кота не можна бити ногою, “бо буде на дитині те”. Як пекли хліб, вагітній не можна хліба плескати, “бо кажут, що дитина не буде могти говорити, бо буде яzik зрощаний”. Їй не можна нічого красти, “бо буде дитина красти”. Не можна часто ходити по хатах, “щоб не ходила по воду по чужих”. Не рекомендується просити, “бо та дитина буде всює время ходити просити”. Не можна ходити по межі. Якщо б вагітна чогось злякалася і вхопила себе з переляку за тіло, дитина мала б у такому ж місці родиму пляму. З цієї ж причини вагітна мала уникати пожеж, бо опік чи торкання від страху до обличчя спричинили б червоні або сині плями на обличчі дитини. Якби вона жахнулася миші, на тілі у тому місці, де вона вхопилася рукою за тіло, буде

¹ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

² Зап. А. Любровський 07.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Гуславського Костянтина Андрійовича, 1921 р. народж.

³ Sokalski B. Powiat Sokalski... S. 88–90.

⁴ Зап. І. Глєвич 11.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Черняк Віри Іванівни, 1930 р. народж.

⁵ Зап. І. Глєвич 11.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Ярмоленко Надії Власівни, 1924 р. народж.

родимка, що нагадує мишу. Якщо ж уже вагітна злякалася чогось, їй належало одразу ж подивитися на руки – “Шоб рівненькі руки, щоб нічого не шкодило нікому. Шоб Бог дав, щоб таке було просте, як ті пальці”¹.

Породілля до виводу (а вивід давали через шість тижнів) не мала права виходити зі свого подвір’я, переходити його межі: “Та жінка погана на перехід, вона не може ходити нігде. Як та жінка перейде [комусь дорогу], то вони кидали в неї камінцями”²; “То дуже погано було тій людині, як перейде така жінка. Не мо[ж]на, щоб така жінка, що іде вона в виводі не була, і дорогу переходила”³. Якщо ж виходила, брала з собою ножа чи ножиці. На покладений ніж вона сідала й тоді, коли мала годувати дитину, а підозрювала, що молоко “перегоріло”.

Поки дитину не охрестили, з хати нічого не давали. Як є в хаті мала дитина, з хати до року “до спочинку сонця” не можна було виходити з запаленою цигаркою, щоб не виносити вогню, – “дитина не буде спати, буде плакати, і сам не будеш знати, що вона хоче”. Так само до року нічого не давали з хати по заході сонця, не лишали надворі на ніч сушити пельошки і винятково за дня виливали під плодове дерево (щоб родило) воду з дитячої купелі, – щоб на дитину не напали плачі. Додамо, що по заході сонця нічого не позичають з дому і не в зв’язку з малими дітьми, а звикло. Цікавим є й паралель народження дитини з народженням теляти: “Як теля вродиця, нічого не можна позичати з дому, щоб ніде з дому не йшло”⁴.

Під колиску дитині спорадично клали сокиру. У дитячу колиску клали хрестика, посвячене зілля, наприклад, з “маковейчика”. Якщо дитину, особливо неохрещену, залишали в хаті саму, її в уголів’я в колиску обов’язково клали ножа (бажано – освяченого на Паску), “щоб до нього не приступило нічого, лихий дух не ввійшов”, щоб нечиста сила не обміняла людську дитину на свою: “Якщо дитину саму кинути, [може її підміняти]. Дитина, як дуже чогось злякається, то тоді може підмінити, і воно тоді буде плакати, і боятися, і схвачуватися через то, що воно злякалося”⁵. Якщо ж дитину таки підмінено, належало бити її доти, доки “сатана” не пошкодує свого чада і не обміняє назад. Від переляку ж ішли до баби, “що знає”, аби та відмовила.

Сокиру кладуть коло порога й тоді, коли дитину несуть до хреста, аби куми з дитиною на руках переступили – “так, щоб нічого до дитини не чіплялося”. За іншою мотивацією, сокиру кладуть, як несуть до хреста хлопчика – “щоб був господар в хаті”. У випадку ж з дівчинкою кладуть зошити, ручку тощо. Кладуть сокиру й на весіллі, аби переступили молоді, коли будуть їхати до шлюбу. Мотивація в даному випадку така сама – “щоб то злий дух не зашкодив”.

¹ Зап. I. Гілевич 14.07.2006 р. у с. Гаях від Шевчук Марії Олексіївни, 1928 р. народж.

² Зап. I. Гілевич 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Мельничук Ольги Олексіївни, 1959 р. народж.

³ Зап. I. Гілевич 14.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловської Марії Прокопівни, 1930 р. народж.

⁴ Зап. 13.07.2006 р. у с. Сапанові від Плісюк Віри Григорівни, 1927 р. народж.

⁵ Зап. I. Гілевич 14.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловської Марії Прокопівни, 1930 р. народж. У матеріалах з Сокальщини зустрічаємо відомості, що дітей нібито обмінюють злі духови богині, чи мамуни (мамони). Див.: Sokalski B. Powiat Sokalski... S. 253. На Кременеччині таких назв не виявлено.

Якщо у сім'ї не ведуться діти (помирають до року), в такому разі, несучи їх до церкви для о хрещення, виносили з хати не крізь двері, а крізь вікно: “*В нас колись от казали, шо як дуже діти вмирали (шо як вродиться дитина, в рік і помре), то як несли хлопчика до хресту, то передавали [його] через вікно. І в хрестили, і він живе, а до того повмирали. Но так говорили: “Передай через вікно”*¹”.

До нео хрещеної дитини і за куму не могла йти жінка, у котрої регули, інакше на дитині з’являється невиліковні струпи. Стосовно вибору кумів дотримуються того, щоб перший по хресник був протилежної статі: “*Но то казали, якио хлопець, ще не хрестив, то першу має хрестити дівчинку, а дівчина – хлотчика. То кажут, шо як піде, то потім в тій куми вже її дитина, як буде, то може померти*²”.

Як і на інших теренах України, на Кременеччині вважають, що душі померлих нео хрещеними дітьми подають голос, прохаючи хрещення. На жаль, відомості про це доволі фрагментарні: “*Діти просять хреста, то брали соломку, складали нáвхрест і кідали*³”; “*То на те, шо [померло] нео хрещане, то кажуть путькало. Роблять якогось христа і кидають його на дорогу, але я не знаю як. Беруть патички, два докупи зложили і кинули на дорогу. О кинуть де-небудь на дорогу. Воно ж нехрищане, воно ж не має христа*⁴”. Судячи з назви **путькало** і за аналогією до матеріалу з інших місцевостей, можна припустити птахоподібну іпостась душ такої категорії покійників.

* * *

У традиційній матеріальній культурі населення Кременеччини на початок ХХІ століття відбулися кардинальні незворотні зміни. За рідкісними винятками, тепер майже неможливо спостерегти у селях давні зразки народної архітектури чи одягу, лише у пам’яті старожилів збереглися й давні страви, як-от пироги з “турдою”, “жур”, “семенуха”, “душанина”, “киселиця” тощо. Проте, як засвідчило наше дослідження, відомості з традиційної духовної культури серед людей старшого віку збережені доволі добре.

Демонологічні уявлення та вірування Кременеччини становлять органічну складово волинської, а відтак і загальноукраїнської демонології, тож закономірністю можна вважати те, що вповні унікальних матеріалів, які б не мали відповідних паралелей з інших етнографічних регіонів України, тут не виявлено.

Палітру демонології Кременеччини, як і в усій Україні, формують поліваріантність віри у потойбічне існування душі й вірування про так звану “нечисту силу” (які часто є генетично пов’язаними). Ці чинники визначальні для уявлень про таких персонажів, як *чорт* (його проявами є також блуд і вихор), *покійник*, що “ходить” (у тому числі *перелесник, упир, путькало*), *домовик, русалка, двоїняк*, для різних категорій *чародійників* та “непростих” людей.

¹ Зап. I. Глєвич 09.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Скаkalської Галини Сергіївни, 1949 р. народж.

² Зап. I. Глєвич 17.07.2006 р. у с. Граді від Кондратюк Mariї Pavlівни, 1940 р. народж.

³ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

⁴ Зап. I. Глєвич 11.07.2006 р. у с. Ікві від Барабаш Mariї Яківни, 1939 р. народж.

Глибокою архаїчністю відзначаються персонажі, якими лякають дітей: *бабай*, *баба-Яга*, *залізна баба*, *капустяний дід*, *лісовик*. Вочевидь, давніше розповіді про них були більш змістовними, однак сучасна демонологічна традиція їхньої характеристики майже не зберегла*.

Майже сто років тому В. Кравченко засвідчив на теренах Кременеччини існування вірувань про *вовкулаків*. На жаль, у 2006 році про них не виявлено жодної згадки.

Окрему групу демонічних персонажів складають персоніфікації хвороб. Виявлені на Кременеччині тексти про персоніфіковані *грип*, *чуму* та *холеру* – смертельно небезпечні епідемічні хвороби – типологічно схожі з текстами з інших місцевостей України, хоча й пристосовані до місцевих особливостей.

До загальноукраїнського масиву вірувань належить і та позараціональна характеристика, якою наділяють на Кременеччині певні види тварин: *ласку*, *ластівку* та *боцюна* (лелеку), а також рослин, як-от *папороть*, *осику*, *бузину*. Специфічними є бувальщини й оповідки про *цвіт папороті*. Зокрема, дванадцять макітер на голові як оберег від “нечистої сили” (нагадаємо, що з голови одну за одною зриває по макітрі, аж до останньої). Якби їх не було – зірвало б голову), а також мотивація, чому потрібно віщити здобуту квітку під шкіру саме лівої долоні (інакше, вітаючись правицею, людина передавала б іншим своє щастя) – автору цього дослідження в етнографічній літературі не зустрічалися. Тож, якщо навіть прийняти західноєвропейське походження вірувань про цвіт папороті, як це іноді стверджують, то на українських теренах вони прищепилися доволі добре і орнаментувалися значною кількістю оригінальних нюансів.

Схожими до карпатських, а особливо до поліських є уявлення, пов’язані з несформованим курячим яйцем – *зноском*. Хоча на Кременеччині не збереглися вірування, що зі зноска можна вигріти собі духа-збагачувача, як це характерно для вірувань Карпатського регіону, однак заборона на його споживання, ритуальне перекидання через верх хати, віддавання дітям, щоб розбили (очевидно, дітям “зле” не пошкодило б), переконують у тому, що існували вони й тут. Проміжний характер між карпатським і поліським варіантами мають і уявлення про домашнього духа – *домовика*, якого у низці розповідей змальовують то як духа-опікуна дому й господарства, генетично пов’язаного з господарем і сім’єю (що більш притаманно для Полісся), то як “нечисту силу”, що по закінченні дії договору з господарем забирає його душу (такий погляд домінує у Карпатах).

Виразним місцевим колоритом позначені розповіді про так зване *око*, яке нібито є у водоймах і, мов магніт, затягує плавців у глибину. Особливо цікавими є відомості про те, що це “око” є оком якогось змія. В даному випадку актуалізуються і давні слов’янські міфологічні уявлення про водяних змій, що вимагають собі пожертви, і уявлення про магнетичну природу змійного погляду.

* Схоже явище на теренах Волині й Полісся спостерігаємо нині з *русалкою*: якщо спорадично про русалок зустрічаються численні розгорнуті бувальщини й оповідки, то у багатьох селях про них вже розповідають головно як про пострах для дітей, щоб не йшли до води чи не толочили жита. Відомості ж про *лісовика* на сьогодні вкрай скупі в усій Україні, на відміну від значної кількості оповідок та бувальщин про нього у росіян.

Низка пов'язаних з демонологією звичаїв простежується в обрядовості населення Кременеччини. Майже всі вони скеровані на те, щоб оберегти себе, родину і господарство від шкідливих для людини демонічних сил і, навпаки, забезпечити добробут свій та сімейний активацію позитивної магічної сили чи сприянням зі сторони своїх покійних предків, що померли, так би мовити, “своєю” смертю, на відміну від покійників “безпірних”.

Як заключне слово, констатуємо, що незважаючи на позірну повноту дослідження демонології українців, здійсненого низкою знакових для нашої науки й культури постать (як от Григорій Ількевич, Іван Вагилевич, Яків Головацький, Іван Нечуй-Левицький, П. Чубинський, Петро Іванов, О. Кольберг, Володимир Шухевич, Володимир Гнатюк, В. Кравченко та багато інших), здобуті нами на Кременеччині на початку ХХІ століття відомості декларують перспективність цього напрямку дослідження традиційної духовної культури й у наш час, адже містять низку оригінальних нюансів, не відомих до цього часу науковцям, а також дозволяють краще відтворити комплексну регіональну специфіку тої чи іншої місцевості, що є дуже важливим у вирішенні найнагальніших завдань української етнології й фольклористики, пов'язаних з етнографічно-фольклорним районуванням.

БУВАЛЬЩИНІ ТА ОПОВІДКИ:

Покійник “ходить”:

1. В мому рідному селі розказували, що помер один чоловік і він після того, як вмер, почав ходити до своєї жінки увесь час. І сказали тій жінці: “Візьми vdінься так, як то ти будеш заміж іти, а як він прийде і буде товктися, то як буде питати: “Шо ти так vdіваєшся?” – то кажи, що заміж йдеш, а як спитає: “За кого йдеш?” – то кажи, що за брата, а коли скаже: “Хіба можна за брата йти?” – то ти кажи: “А хіба можна мертвому ходити до живого?” І як та жінка таке зробила, то казали, що той дух як гримнув в двері, що аж одвірки пооблітали, і більше вже не приходив. То, казали, що злий дух такий ходив, а не він сам, той чоловік¹.

2. Було і таке, що мерці ходили. От як в мене чоловік помер, я лишилася сама. І раз вечером – то вже пізно було – сиділа в хаті, ще не спала. Аж чую, щось там у двері стукає, потім у вікно. Я настрашилася, але, думаю, вийду. Виходжу, а там нічого нема. Зайшла до хати, – знов стукає. І знов надворі нікого нема. Так було щось пару раз. Ото до мене мій чоловік приходив. Але кажут, що то не сама та людина, що вмерла, ходить. То є якась нечиста сила. Отаке то було².

3. Чула я за людей, котрі по смерті ходили. В одної дівчини померла мама. І та дівчина дуже за нею плакала, кожен день ходила на могилу. І потім та маті почала приходити до неї. І дівчині робилося від того все гірше. Люди закликали священика, щоби він якось зарадив. Сів той батюшка вночі в хаті і став чекати, поки та маті при-

¹ Зап. І. Бабій 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Кобилянської Галини Василівни, 1945 р. народж., уродженки с. Валигорів.

² Зап. І. Бабій 13.07.2006 р. у с. Ікві від Пилипчука Катерини Андріївни, 1923 р. народж.

йде. А як побачив її, то сказав: “Чого ти сюда ходиш? Шо ти хочеш? Не ходи більше!” І більше вона не приходила. Але то ходить не сама людина, а її тінь. Хто дуже плаче за вмерлим, тому потім так і видастися, що ніби та людина приходить¹.

4. От в мене двоюрідня сестра дуже худобу любила. І мала бути теличка, а вона так: “А-я-яй, то вже я бачити не буду”, – так зажалувала. І вмерла – проходить пару день – вже починає ходити... Чоловік вийшов подивитись – летить... каже – ходить. І я ходила на кладбища з нею сваритись: “Чо[го] ти ходиш? Як ти будеш ходити, я тобі могилу [о]бсиплю свяченім маком, і ти перестанеш ходити”. І з того часу вже не ходила. Ті[ль]ко ше корова билася, то я хліва свяченім маком обсипала².

5. Розказували в нас і про мерців, які ходили. Казали, що то душа ходе. Вона появляється, прийде додому, тарабанить горшками, мисками там на кухні – отаке во шось робе, неспокій³.

6. Брата машина забила на Королевському мості, то до братих приходив. От зара[з] ті[ль]ки після 12 години – приходе і говоре з нею. Нарешті він каже (а вона по церквах ходила, свяченою водою кропила... хіба ж то вмérші ходят, то ж сатана ходе): “Надю, якшо ти не хочеш, шоб я до тебе ходив, то обсип могилу маком”. А вона вже сті[ль]ки вийшла по тих попах, що вже й не знала, що робити. Аби ті[ль]ки дванадцята година – приходе і до ранку спати не дає. І вона з тої зlostі встала рано і пішла обсипала ту могилу. А то, кажут, – гріх, не мо[ж]на... То так її сатана підійшла. Вже, тут кажут, що на Стрáшний суд і не встане. А вона зажурилась, затужила, і десь сатана до неї причахнулася. І від того дня перестав ходити. Кажут, що не мо[ж]на свяченім маком. Було таким простим [обсипати]⁴.

7. А ше колись казали, що був один чоловік, і як він вмирав, то сказав, що буде ходити. А то не треба, шоб як хтось вмирає, то казав, що буде ходити, а той чоловік так сказав. То моя мама казала, що він так ходив, що ради не було. Ото прийде вночі і січку ріже корові або коні фостами докупи позв’язує. То то був, по правді, домовик, чорт. І от жінка того мерця що тілько не робила, і посвячування робила, і ксьондз ходив довго, поки не вигнали. А він, як но смеркне, ходить вже. Шось там робить, порядкує, тут трахкає, там товче. Він ніяк не міг шось помагати чи шось добре робити, бо він вже вмер, а приходив нечистим⁵.

8. В нас є в селі одна хата: чоловік там повісився. В тій хаті ніхто не може жити. Тому що як людина лягає спати – воно всю ніч товчиться. Родичка казала: “Не віру!” Пішла туди. А тій, що там жили, вони ходили тут спати. Рано приходять – вона кричить. То їй хустину шось так зв’язало, що їй рано еле розв’язали. Там і святили, і... На мою думку, якшо вже сатана зайняв своє місце, то вже не буде нічого [доброго]⁶.

9. Колись, казала мама моя, що її баба розказувала за тії домовики, чи що? Вмерла одна жінка. То діти були. Вона приходила колисати їх вночі, малі діти. А сестра її начу-

¹ Зап. I. Бабій 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Яновської Марії Омелянівни, 1924 р. народж.

² Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

³ Зап. I. Бабій 09.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Мулика Бориса Степановича, 1930 р. народж.

⁴ Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Семенюк Марії Кирилівни, 1948 р. народж.

⁵ Зап. I. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Батинчук Мотрі Терентіївни, 1919 р. народж.

⁶ Зап. A. Зюбровський 11.07.2006 р. у с. Граді від Мидника Василя Богдановича, 1969 р. народж.

ала. То, каже, поколише, поколише, прийде, вдарить кілька раз ії по задниці та й піде, каже, подінеться. То, каже, вона раз так прийшла, то та вже пішла з тої хати (та жінка, що ночувала коло дітей) до себе додому. І з рік пожила і вмерла. Отак розказували мені, то я чула. Ше говорили, що вмер батько був. Приходить батько в гуні. А ті хлопці ніби знають, що то тато. Але лізе на вишки і бере сіно корові чи коневі, там несе він, той покійник несе. А вони дивляться – а в нього ноги курячі. Та й кажут: “Тату, а чо[го] у Вас курячі ноги? З пір’ям?” Як він зліз, то більше не приходив¹.

Про домовика:

10. Домовик, казали. Де він в кого є, то робе збитки на горі. То чи шось зле, чи що? Я його не бачила і не знаю за нього. То казали, що йому ше варили кашу, ставили на горі, шоб він збитків не робив. Коли, каже, не поставлять, то він там поперекидає на горі, човпеця… То по драбині виліз, на горі поставив, та й все. То бі[ль]ше всього пшоняна каша була. Чула шось, що має бути несолоне, бо як посолити, то він кине мискою там в сіни, в калідор, скине. В кожній хаті його не було. Може, хіба шось люди знали, я не знаю. (А “зле” і домовик – то не одне і те саме? – В. Г.) Не. Домовик – то є свій, домовик².

11. Домовик, він невидимий. Він є десь в людей, може, й в мене є. Кажут, як він є в домі, то добре. Він охороняє, він такий якийсь. А що воно таке? На горі десь живе. Часом чуеш, щось човпеця, може, миші, а може, домовик. То якась така душа. Але він ше, бува, що когось полюбе, а когось і не полюбе, то ше робе якісь і фокуси – щось поперевергає, отаке³.

12. Казали, що там в того дядька є домовик, і він з ним живе, і в тій хаті дуже щастя ведеся, він йому помагає. То він може бути скрізь. От в нас є бузник, то кажуть, треба зрубати його, бо він там сидить, домовик, як є його багацько. В хаті – то по горі соваєця⁴.

13. Кажуть, що домовик в кожній хаті є, помагає. Як построїця людина і буде жити в тій хаті, то там має бути домовик, а чи то злий дух, чи божий дух, я не знаю. То в сусіда на самий Багатий вечер – кінь душиця, в яслах, – то його так той злий дух, той домовик, запхав. Сам же він так не попаде. То мусили розбирати⁵.

14. Домовик якийсь є. Женя Бойкова вийшла другий раз заміж, то чоловіка той домовик десь переносив вночі. Вона просипаєця – а він на канапі чи де. Вона догадалася, що то домовик. А первого чоловіка не зачіпав. Катя служила в Гурнічки, вона спала на п’єцу, рано встає – то вже на лавці. “Бабо, що то таке?” “Нічо[го], нічо[го]…” А в ній був він. Кажут, що вона виносила йому їсти, десь на горище⁶.

15. Кажут, що є по хатах думувик. То вже якась зла душа, певно. Шось там ходить по хаті, стукає, човпє, як в кого, борони Боже, є. То ж після того світять хаті. Якесь

¹ Зап. А. Злобровський 16.07.2006 р. у с. Савчицях від Олексюк Віри Петрівни, 1923 р. народж.

² Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Васірук Марії Петрівни, 1927 р. народж.

³ Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

⁴ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

⁵ Зап. 17.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Пальчевського Олексія Власовича, 1932 р. народж.

⁶ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

воно невідиме, але якесь вредне. Кажуть, гриви коням заплітає той думувик. Кажуть в нас таке, що як в коня заплете грива, то значить добре – він там ведеца, і всьо... Но як в куня не заплете грива, то він мокрий – прийде рано, – якось не ведеца йому той хліб. Ніхто не розплітав, ви ж його і не розплетете. Масть підбирали, яка ведеца. От в нас чорне не буде¹.

16. Знаю ще за домовика. Є він такий, любить коням гриву заплітати в коси. І тільки господар розплете, а кінь через скількись там часу знов заплетеє прийде. Правда, за то, щоб він шось погане людям робив, то я не знаю. Але воно не є від добра. В хаті він є всюди. Всюдай може залізти і там спати вдень, а вночі він по дахах скаче – любить він то².

17. От, наприклад, вдома домовик є, домашній домовик. Він всьо робе: і на добро, і на зло робе часом. Той домовик в кожній хаті має бути. Говорили, що домовик – то невеличкий чоловічок такий, на горі більшинство живе, на горищі. А чи добре, чи зле робить, то залежить ще від того, який він є, той домовик, який господар хати, де він живе. Але хто його бачив, того домовика? То тільки така легенда йде, от як ото ті відьми, і русалки, і всяке таке³.

18. Я ще чув, про одного господаря казали, що в нього якийсь домовик водився. На даху, в хаті під стріхою. Правда, я теж не знаю, чим закінчилося. Нічого, теж нормально чоловік помер. Колись багато такого говорили. Отам на сусідньому хуторі був один багатий чоловік, що він мав багату пасіку, велику пасіку мав. Але я не знаю, чи то правда, чи то видумка вже. І він часом поїхав десь – нема вдома. А на мед ласих багато було. А вулики були: були дерев'яні колодки і, щоб заглянути у вулик, таке було віконце в тому вулику. Відкрити віконце, і там внизу бджоли будували свої стільники, віск і мед закладали. І от одному, сусідові недалекому, захотілося поласувати медом. Пізнав добре, коли той хазяїн поїхав з дому. Заходить туди. Каже: “Я, – каже, – тільки відкрив то. Глядь – а там сидить. Сидить шось таке. Закрив назад. Відкрив другого – знов шось таке. І – драпак!” Але чи то справді, чи то казочка? Хто його знає, чи то справді домовик був. То різне таке розказували. Навіть казали, що чорт дитину колише⁴.

19. Колись то були такі домовики. Навіть в сусіда на хуторі було таке. Кажуть, що є домовик: пасіка ведеться добре, на полю в них було. Ну, але з ним треба так похарошему, то він не буде робити біди, злого шось. Він тільки з хазяїном спілкується. Він схожий, кажуть, на хазяїна: який хазяїн – такий і він. Похожий на нього. То від злого духу, то вже нечистий! Ну, якщо його нема, він не появиться. А якщо воно з роду в рід десь було... Є такі будинки, що в них жити не можуть. Всю шось човпеться сюда-туда. Кажуть, в тамтій хаті ніхто не може жити⁵.

¹ Зап. 18.07.2006 р. у с. Чугалях від Іванушко Віри Степанівни, 1924 р. народж.

² Зап. І. Бабій 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Яновської Марії Омелянівни, 1924 р. народж.

³ Зап. І. Бабій 09.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Мулика Бориса Степановича, 1930 р. народж.

⁴ Зап. А. Зюбровський 07.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Олексюка Степана Павловича, 1927 р. народж.

⁵ Зап. А. Зюбровський 11.07.2006 р. у с. Граді від Кузя Сергія Івановича, 1936 р. народж.

20. Той хутор від Гаїв був кілометри 3,5 – 4. То там було штири хаті, і там був домовик. Бачили його – собакою, котом чорним. То в хаті крайній в тім хуторі було. Завше дід їде до міста, батьки їдуть з дідом. А дід керував. Але так поїхали до міста, а там з другого хутора прийшли більші хлопці. Десь там в діда табак є, курити. А була пасіка. Пішли на пасіку. А він тримав вулії. А колись табак було за Польщі – строго. Ну, та пішли в пасіку. Ті відчиняли вулії, де на очках нема пчіл. Як одчинили – а там заєць лежить чорний. Він вигульнув! По саду гонились за ним, гонилися (а садок закритий) – десь подівся. Закрили того вулья. Там сіно було вимощене, і він там. То був той домовик. Той, що для пчіл помагав. Мед і всьо інше. Найшли улья з табаком. Хлопці забрали і пішли. Їдуть з міста. Ми побігли, відчинили ворота. А дід батогом нас: “Ви чого, – каже, – по пасіці ганялись?!” А він вже нажалівся [дідові]. То той мав там.

А той крайній [так само домовика] мав. То в нього сусід молотив. Ну, а кулі викидав на вишку. Коли виліз туди, дивиться – гніздо. І там така паляниця жовта лежить. А він кормив його. Тільки – шоб солі не було. То він так їв ту паляницю. То той [господар] казав потім [сусідові]: “А чого ти лізав там, по тих вишках?!”

А я молотив на хуторі тому. То в нього був домовик. То було два кілометри звідси туди. Там жили старий і стара. Мали ше вони кухарку. Мали пару коней, вівці. То вже та кухарка, то їхня онука. Взяли, вроді, за свою, шоб їй не платити. Ну, а чужим треба платити. Була ніч невидна, і я остався ночувати. Старий пропримав мене до начала першої, ночі, і розказував. Ішов з Кремінця. Там село Хотівка. Смеркло, він зайшов сюди. Обминув, вийшов на шлях. “Іде панок, – каже, – несе зонтіка. Гарно одітій. І метрів штири од мене з лівої сторони”. – “А шо він казав?” – “Нічого”. – “А Ви до нього?” – “І я нічого” (А він тримав його, того домовика). – “А де він подівся?” – “А, десь пішов до хутора, з кілометр буде, і десь там подівся”. – “А Ви його не злякалися?” – “Не! А ти б не боявся?” – “А чо[го] я його маю боятись?” – “Ходи, я тобі покажу. Він коло коней лежить в хліві”. Кажу я: “Не піду!” Він: “Шо, боїшся?” Я кажу: “Не боюся. І не хочу його бачити”. Я поняв – він хотів мені передати. Я буду йти, а він буде коло мене крутитися. Мені те потрібно?!

Якби вони з тої хати пересіджали, то воно, певне що, піде за ним. Як доруче на діти, то і на діти переходить. А як господар помирає, а його нікому не доручили, то там сидить ше. Там так – господар вмер за плотом. Господиня стара вмерла в бараболях, в хаті не. Ну, він задушив там, і всьо. То він їм помагав, але вже прийшло те врем’я, що вже треба [розраховуватись]¹.

Про “нечисту силу”:

21. Віз господар з поля снопи при вечері. Біжить по дорозі баран. Бере той господар барана на фуру. Коні засопли і не можут з місця рушити. Аж коли взяв того барана зігнав з воза, тоді коні рушили. То нечиста сила була².

¹ Зап. *Н. Фед'ків і А. Зюбровський* 17.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловського Петра Михайловича, 1918 р. народж.

² Зап. *I. Бабій* 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Никитюка Сергія Васильовича, 1933 р. народж.

22. Є такі місця в селі, де нечистий водиться. Навіть отак як йти до Божої гори, не доходя до неї, то там є таке місце. Зараз я не замічав, але колись йшов вночі, то так мені було пару раз: ввечері їхав конем, і через цілу дорогу – змія велика і шось свистіло. А більше там нічо[го] не робиться¹.

23. В 51-му році йшов я від трактора сюда (в село. – *B. Г.*). І собака, тільки голови я не бачив, мене спроваджав десь, певно, кілометрів два. Аж пока мій собака вийшов за село, гавкнув, я підбіг до нього, тоді той собака щез. А так шо я тілько не робив, відганяв, він не йшов. Той собака не гавкав, нічо[го], був рябий².

24. Розказував мені тато таку історію, що десь тут в селі в пана була наймичка, ну і тато ходив до неї на вечорниці. І раз він йшов до неї на ті вечорниці – а то треба було трохи через ліс йти. І чує він, що сміється вона в лісі. Він гукнув її: “Маруся!” – а вона все сміється, і той голос далі в ліс віддаляється. Ну, батько каже, що злякався вже і вернувся назад. І вже він вертається і чує, шось там за ним: “Туп-туп-туп!” Але кажуть, що то не можна оглядатися, якщо там за тобою шось тупотить. Тато вийшов з ліса, а воно далі за ним тупотить. Він оглянувся, а позаду нього великий собака біжить. І вже якраз батько вийшов до перших хат села, а той собака як засміявся і колесом вогняним покотився назад в ліс. То була якась нечиста сила³.

25. Такого, щоби котрась з нас приворожувала якогось хлопця, ніколи не було. Ми того боялися і не інтересувалися тим. Тому я того не знаю. А знаю ше, що колись дівчина одна гадала так: взяла два зеркала, одне поставила позад себе, друге перед собою – такий коридор зробився. Потім вона виключила світло, запалила свічки і стала дивитись в те зеркало. Я не знаю, що там сталося, але казали, ніби шось з того зеркала вискочило і драпнуло ту дівчину по лиці, і слід на все (назавжди – *I. Б.*) лишився. Казали, що то була нечиста сила⁴.

26. На Андрея ворожити ходили дівчата. Долю викликали. Каже: “Доля, йди каши їсти”. А раз: “Зара, зара, я, – каже, – прийду”, – доля обізвалася. Вони прилетіли до хати, стали сміятися… Як дивляця – то приходе… а приходе нечистий, в хату. І шо робити? Бо до дванадцатої години він, каже, смолою розіллеця в хаті. То вони йому дали хустку з фрэнзелями, щоб він роз[в]’язав. Він глубав-глубав, і не роз[в]’язав, і пішов з хати. То мій дід Іван розказував, мій дід⁵.

27. Колись, таки правда була, тут їдна жінка справляла Гандрея. Ну і наготовилася. А прийшло багато жінок, дівчат, – мужчини нема ні їдного. А вона вийшла: “Чортє, бісе, хоць ти йди сюди, тут дівчат повно”. Аж, каже, йде якесь риковисько в хату. Каже, боже! – всьо поперевертало по столі і всі повтікали⁶.

¹ Зап. від того самого інформатора.

² Зап. від того самого інформатора.

³ Зап. *I. Бабій* 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Батинчук Ганни Терентіївни, 1922 р. народж.

⁴ Зап. *I. Бабій* 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Кузів Галини Володимиривни, 1964 р. народж.

⁵ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

⁶ Зап. 11.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Вальчук Ірини Анатоліївни, 1926 р. народж.

Про “блуд”:

28. От тут в нас в селі, в лісі, Бог його знає, що воно там. Ото раз пасли ми корови, а потім ше було, що дрова я несла – так от з тими коровами, і з дровами ходила я по всьому лісі і не могла ніяк сюди додому дійти. Малини збирала так само, і там в лісі є в нас якісь такі місця, що блуд якийсь чіпляється. І людина блудить: так як то їй видається щось. От мені тоді видалося: дійшла я до своїх хатів сюди, то вони мені, ті хати, такі здорові показалися, якісь такі, ну, страшні хати. Думаю тоді: “Де я? Кудись не туди заїшла?” І потім я йшла туди назад в той ліс і вийшла туди в сусіднє село, до Гради. Так я ходила від ранку до четвертої години. Пока я знайшла свою хату. І ше було, то тоже раз ввечері їхала я через ліс конем і тоже щось думаю, куди я заїхала? Але, думаю, може, кінь виведе мене. І ото був там такий якийсь рів глибокий, а той ліс такий високий! І думаю, що тут такого ліса нема. І почала я якось вже так Богу молитися, та й думаю, вже куди кінь виведе, там і пойду. А то було якось вже коло години дванадцятої, коли я дивлюся, що вже наше село, вже світло світиться – таки кінь привів додому. А як би була я без того коня, то не знаю, що би зі мною було, бо я тоді не знала, де я і що я тут роблю. Так ото блуд – то коли людині видається все дуже змінене. От буває, що прийдеш до своїх хат і хати не впізнаєш. Шо воно то так робе, я не знаю. Ну тоже, напевно, якийсь злій дух. То ж не Бог таке робить, а точно якийсь злій дух¹.

29. Було таке, я їхав – нас трох їхало на фурі. Їхали додому, ну, кілометр – більше не було. Ну от ті хлопці були випивші, а я ні. Кажу до хлопців: “Дайте мені віжки, і я зайду, бо там, кажут, чіпляється блуд”. Та де, п’яний так п’яний! Ну, стали вони їхати – то вони їхали від дому кілометрів, я знаю, десь чотири, і заїхали потім в такий сніг, що нема кудою виїхати. То потім я якось вирвав в тих хлопців коні і завіз додому².

30. Раз мені було, я пасла корови, то до мене вчепився блуд. Ото як пасла я ті корови в одному місці, то потім навіть не пам’яталася як, оказалася в другому місці, а потім ше далі. А там ліс такий великий. Я довго блудила там, а потім зустріла діда з нашого села, і він мене питає: “А де ж ти зайшла?” І тоді я вже опам’яталася. А то було мені таке все видалося не таке як все (не як завжди – І. Б.), але чого воно то так мені сталося, того я не знаю. Ну, заблудилася. То мені не той ліс видався – той ліс був не такий³.

31. Отаке буває, що може [в]чепитися така мана – то блуд. Отак йдеш, і тебе [в]чепиться блуд, то будеш так ходити і не будеш знати, де йти. Але як [в]чепиться блуд, то нігде не йди, сядь на тому місці. Колись мій батько з мамою казали, що їздили до ліса вночі – колись не можна було ліса так взяти, а можна було хіба вкрасти – і виїхали вони обое в поле, там, де тепер ліс, та й чепився блуд, чорт. І така якась гора мамі видалася, і кричить вона до батька: “Шо ти робиш? Куди ти їдеш? Наверни коні!” А батько мамі й каже: “Не чіпай коней, вони розумні і знають, куди їдуть, – вони нас вивезуть”. І так вони їхали довго, а коли розвиднілося трохи, то вже побачили, що то та сама дорога

¹ Зап. І. Бабій 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Кобилянської Галини Василівни, 1945 р. народж., уродженки с. Валигорів.

² Зап. І. Бабій 11.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Микуцького Івана Семеновича, 1900 р. народж.

³ Зап. І. Бабій 14.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Яськевич Марії Андріївни, 1938 р. народж.

правильна, по якій вони їдуть. І тоді батько каже до матері: “От бачиш, блуд до нас чепився, а коней він не рухав, ото вони нас і вивезли. Добре, що ми їх не рухали”. Отакі вони, ті коні, дуже розумні, бо як десь шось нечисте, чи блуд, чи чорт якийсь, то вони зразу його чують і зразу храплять¹.

Про цвіт папороті:

32. Івана зілля страшно йти до лісу збирати. Там якась папороть чи що, то голову зірвє. То насажували якісь баняки на голову і ходили. Якась вона дуже папоріть, що цвіте, особинна. А чортяка не дає зірвати, зриває голову².

33. По папоріть йшли в Зелену суботу в дванадцять часов. Одні дойшли до того місця, знали вже, певне, добре, де вона є. Каже, як стало в них кідати камінням, і горшками, – ну де ж горшків набрало? – а вони як давай втікати. То чари якісь³.

34. Про Івана Купала тоже ходили легенди. Ото в ту ніч під то свято шукали папороть люди. Був один чоловік, і пішов він шукати ту квітку. А вона цвіте тільки опівночи і недовго. І той чоловік пішов в ліс. Потім почав падати дощ. А там по дорозі була керница. І він зняв з неї дашок і накрився ним. А коли дощ перестав, то той чоловік хтів зняти той дашок, але не зміг – шось зверху не давало того зробити. І чув той чоловік, що шось свистіло і било камінцями. І так він сидів аж до п'ятої години ранку. А потім вже зміг зняти той дашок, бо вже відпустило. Отак йому нечиста сила не дала тої папороті побачити⁴.

35. Був в нас єден – я не знаю, що за один, – і так ходив, думав собі, як ту папороть знайти. І от прийшло Івана, і йде той чоловік на Божу гору – буде папороть шукати, щоб того цвіточка зібрати. Дойшов він якраз до кринички, і став дощ падати. Тоді й зняв він з тої кринички двері, якось там накрився ними, якось припер ті двері і чекав. А мав він такого капелюшка на собі, то взяв того капелюшка прив'язав і дума, що як буде цвісти та папороть, то він той цвіточок в того капелюха і забере. Але він взяв заспав і не бачив, як та папороть цвила. А зранку проснувся та й пішов в село. Прийшов до мого батька, а батько його і питав: “Ну шо, бачив, як та папороть цвите?” А той каже: “Ні, нема того цвіточка”⁵.

36. Зібралися хлопці і дівчата і рішили ото піти цвіт папороті шукати. В дванадцятій годині ночі він мав цвісти – то така легенда ходила. І от вони вже пішли і побачили той цвіт папороті – він отак сіяє! (Але я ще собі думаю, що то ті діти, може, світлячків побачили, бо ті світлячки вночі теж так світяться) Ну але вони прийшли, стали зривати той цвіт, і на них навалилася якась сила – нечиста сила навалилася – і так, що вони не можуть вирватися від неї. І вони виривалися, вони тікали, і якось втікли, але були дуже змучені. І страшно потім було нам, молодим, піти в ліс шукати ту папороть. А ту папороть, казали, треба було закласти той цвіток на долоні під зарізану шкірку на

¹ Зап. I. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Батинчук Мотрі Терентіївни, 1919 р. народж.

² Зап. 10.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

³ Зап. 18.07.2006 р. у с. Зеблазах від Стадницької Ганни Романівни, 1921 р. народж.

⁴ Зап. I. Бабій 08.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Никитюка Сергія Васильовича, 1933 р. народж.

⁵ Зап. I. Бабій 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Корицької Марії Василівни, 1925 р. народж.

живе, і всюо – тоді будеш знати, всюо будеш бачити, всюо ти предскажеш, ну-ну всюо! Ото така була легенда. Але від тої нечистої сили, що не дає той цвіток зірвати, ніяк не захистишся – то так задумано, так має бути¹.

37. Є в нас такі легенди про то, що в ніч на Івана Купала папороть треба шукати. Я сама не ходила, але от так діти мої ходили сюди в ліс. В лісі в двенадцять часов ночі, каже, що цвіте, але вони чекали, чекали, й позасинали, і не бачили того цвіту. Ото кажуть, що його можна знайти, той цвіт папороті, тільки в двенадцять часов ночі. А в двенадцять часов ночі, кажуть, що виходе щось таке нечисте, не Боже, що воно може злякати людину. Ну, щось лякало. Отак якісь крики, так, як хто плаче, щось таке ото. Моя дочка тоді ходила, і два хлопці з нею. І казали вони, що сиділи, сиділи чекали, і потім якийсь такий, як то щось бігло з таким стоном (стогоном – I. B.), а потім в лісі плакало і крики були. Тоді вони повтікали і не бачили, що воно було².

38. Кажуть, що шукали на Івана Купала цвіт папороті. От яка дівчина сужденого шукала, то в дванадцять годин ночі йшла шукати ту папороть. То тільки дівчата йшли. Говорять, що їм, тим, що йшли шукати ту квітку, нечиста сила заважала. Але то більше в горах таке є, а в нас того цвіту нема, бо не знаходив ще ніхто³.

39. Ну, в нас тут ходять легенди, що якраз в ніч на Івана Купала цвіте папороть, і хто знайде цвіт папороті, той буде щасливий у всюому завжди. Але якщо вже йти по ту папороть, то треба йти рішуче, не боятися. І буде там, значить, так яскрава квіточка чи зірочка, і буде вона світитися. Той цвіт папороті бував тільки но в дванадцятій годині, він довго не цвіте і зникає. Якщо взяв вже той цвіт папороті, то треба йти і не оглядатись. Поки що в нашій місцевості не чула, щоб хто знайшов ту квітку, – то тільки така легенда ходить⁴.

Про відьом, чарівниць тощо:

40. На жінок, які робили шкоду корові, в нас казали відьма. Казали так колись, не знаю, я не бачила, але моя баба казала, що їх можна побачити на Паску. На Паску вони, як паску святять, то як дуже комусь треба, щоб воно побачилося, вони всі, ті відьми, в якихось там відрах, як ото дійнички – на головах у них дійнички. От моя мама розказувала, що як вони перетворюються і показуються тим, що родилися первими. От моя мама родилася первою, то їй показався з тої відьми собака: мама зайшла в хлів до корови, аж дивиться, а там здоровий білий собака. І тоді мама почала кричати, тоді прибіг батько і вдарив ту собаку вилками по ногах. На другий день бачили ту жінку вже, і нога в неї була перебита. Ну то, значить, виходить, що та собака – то була та жінка⁵.

¹ Зап. I. Бабій 09.07.2006 р. у с. Малих Бережпях від Мулика Бориса Степановича, 1930 р. народж.

² Зап. I. Бабій 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Кобилянської Галини Василівни, 1945 р. народж., уродженки с. Валигорів.

³ Зап. I. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Стецюк Наталії Тимофіївни, 1927 р. народж.

⁴ Зап. I. Бабій 13.07.2006 р. у с. Ікви від Средової Людмили Михайлівни, 1940 р. народж., уродженки м. Корця Рівненської обл.

⁵ Зап. I. Бабій 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Кобилянської Галини Василівни, 1945 р. народж., уродженки с. Валигорів.

41. Всяко ті відьми шкоду корові робили, що молока корова не давала. Бувало, зробиться з молока кров, і доїш корову – там кров тече. Ну, деякі кажуть, що то запарок, але я не знаю, чи то дійсно запарок, чи то та відьма поробила. Ото було в нас – ну я вже не помню, бо я була малою, – був такий дід, і зінав, як то худобі відробляти. І каже той дід, що пороблено тій корові. А потім каже: “Я можу так зробити, що та баба, яка поробила, сама прийде сюда, але ви мусите обіцяти, що нічо[го] їй не зробите, бо інакше я не доїду додому, бо вона тоже така добра знахарка, що вона може зробити, що я не доїду додому”. То вони так зробили, і вона прийшла, а мій дід взяв і вухо її відрізав серпом. А ше тамтой знахар сказав, що треба видоїти корову і взяти то молоко вилити на розпеченоого серпа, і буде ту відьму дуже пекти, і вона прийде. І от вони так зробили, і та відьма прийшла, і мій дід її відрізав тим серпом вухо. І та відьма так зробила, що той дід, який нам відробляв, заслаб. А в мого діда були коні, і він взявся візвозити того знахара до своєї матери, яка тоже вміла щось там відробляти. А то треба було везти щість кілометрів. І от вони їдуть, і знахар каже до мого діда: “Он вона стойть, та, що ти її вухо відрізав, отам на роздолі”. І вони доїжджають, а та відьма зняла з себе фартушок, як то колись большинство жінок носили, розв’язала того фартушка і пустила на воду. Мій дід тоді бігом став гнати коні, і хоть вони положалися, але все таки він встиг довезти того знахара до своєї матери. І як доїхав до хати, то та мати вибігла і теж зняла з себе фартушок і пустила у воду. І тоді та відьма, що на мосту стояла, втріслася. А якби дідова мати не відробила, то був би той знахар вмер¹.

42. Вони, ті відьми, могли перетворитися в собаку чи кота. Була тут в нас одна баба, то вона казала, що її батько міг відробити ото, що хто поробе корові. Казала, що раз було, приходить батько її до корови дояти, а та корова б’ється – пороблено її. І бере він доить трохи того молока, так трохи націджує. Дочка його питает: “Тату, що ви робите?” А він її каже: “Чекай, зараз та відьма, що корову зіпсула, прийде”. І тут зиправді прибігла сусідка і просила її дати молока – то і була та відьма. І той чоловік дуже її побив².

43. Я того всього дуже і не знаю, тільки говорили, що ото були в нас ті відьми, що вони худобу псували. Ото перекинулася собакою там чи котом і йде до корови. Але холера її знає, чи та відьма зроду то має, чи вчиться в когось. Корову псує, щоби молока не давала. Не раз і здохне корова. От туткай в нас в селі не одна колись така відьма була. І навіть людям робили. От було таке, що дівчина з хлопцем ходила, а одна відьма їм щось таке поробила, що та дівчина потім вмерла. Вони, ті відьми, мусять зле робити, бо інакше їй недобре буде. От як корові поробе, а як хто зачне відробляти, то тій відьмі зразу недобре робиться, зразу вона прибігає і мусить щось позичити, щоби знов поробити чари. В мене було таке, що захорувала корова, молока не давала. І сказали нам, що то ту корову відьма зіпсула. Щось ми там відробляли ту порчу, вже не пам’ятаю, що, аж тут прибігла моя сусідка. І от вже її решето треба. А то решето її зиправді ні до чого, але вона мусить щось взяти зо двора. І в такім випадку нічого не можна давати тій відьмі, бо вже тоді не спасеш тої корови і гірше буде³.

¹ Зап. від того самого інформатора.

² Зап. I. Бабій 11.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Климця Дмитра Михайловича, 1920 р. народж.

³ Зап. I. Бабій 13.07.2006 р. у с. Ікви від Пилипчука Катерини Андріївни, 1923 р. народж.

44. Відьми – то звичайні такі жінки були: в ніч воно перекидається в кота таке і йде доїти корову. А як її зловлять – були такі, що ловили. Ото була в чоловіка корова, мала теля, а він глядит, бо він знов, що таке є. То приходить кицька, м'явкає, і там коло корови. Він взяв її, ту кицьку, зловив і накрив відерком, а вона перекинулася в прача. Тоді той чоловік взяв і свідерком прокрутів в тому прачу дзюрку і повісив на стіні. Потім подивився – а її вже нема на стіні. А в сусідки в руці викрученна дзюра. Ото вона, та сусідка, була така відьма, що ходила корови доїла. Відьма може видоїти корову, за-брести молоко, і корова по тому не дає молока, битися буде¹.

45. Була в нас одна історія: відьма перетворилася в прача, в дерев'яного прача перекинулася, і вивертіли в ній свідерком дзюри, і вона дочекала ранку й вмерла. Оте я чув, що то розказували. Може, я й бачив оте, не знаю, бо то вже таке время, що я за-бувся. А відьми були, були².

46. Прийшов салдат на ніч до одної жінки і ліг спати. Він ніби спить, але дивиться: прийшла жінка, перебралася – і в комин. Зробилася котом – і в комин. А салдат сидить і чекає, що то буде. А вона, та жінка, сіла на мітлу і поїхала. І приїжджає знов з тею мітлюю, зробилася жінкою, мітлу поставила та й пішла. А той салдат перед тим забрав то її вбрання, яке вона коло печі лишила. Ну і та відьма прийшла, а одежі нема. Ходила вона, ходила, та й потім каже до того салдата: “Дай мені те вбрання, що ти взяв”. А той салдат каже: “А ти куди ходила? Ага, то ти відьма!” Тоді вона вже й призналась йому: “Так, я відьма. А ходила там, де мені було треба”. Якщо та відьма має йти до корови, то вона перекидається котом чи ше чимсь, а так то звичайнісінька жінка³.

47. Ото розказували, що в нас в селі були такі відьми – звичайні жінки, а як при-йде ніч, то вона перекидається – і шустить в комин. І десь її нема, нема, а потім назад прилітає. Ті відьми були вроджені – десь батьки навчили. Ото по сусідству була відьма, то вона нашій корові поробила, бо мати її не встигла молока дати. То було по войні, тоді голод такий був. І потім мати довго просила ту відьму, щоби вона одробила, бо корова молока не дає і втрісне. Але та відьма не х[о]тіла одробити. Тільки потім мати занесла її якоїсь там каші, ще чогось, та та відьма одробила, і корова знов молоко давала. Ото ше казали, що бачили, як та сусідка розібралася догола, сіла на мотичку і полетіла. Ото така та відьма була⁴.

48. От моя мама ше розказувала, що мала вона колись добру корову, котра давала багато молока, та й десь вона призналася таким жінкам, що тут жили. А то були відьми. Ну і прийшла та одна відьма, Сянька, і хтіла, щоби мати її трохи каші дала, але мама якось часу не мала. То та Сянька сказала, що мати її каші жаліє, і зробила так, що корова вже не давала молока. А мати моя знала, що вона, та баба, є трохи така відьма, та й несе воду, та й каже: “Ой, тітко, щось моя корова не дає молока, б'ється”. А та відьма і каже мамі: “Ото зроби так: тільки принесеш воду до хати, то нікуди не йди, а

---

¹ Зап. I. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Батинчук Мотрі Терентіївни, 1919 р. народж.

² Зап. I. Бабій 11.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Микуцького Івана Семеновича, 1900 р. народж.

³ Зап. I. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Батинчук Мотрі Терентіївни, 1919 р. народж.

⁴ Зап. I. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Батинчук Ганни Терентіївни, 1922 р. народж.

зразу – до стільця і корову дойти, і кажи при тому так: “На столі в церкві престіл, а ти, корова, стій, а ти, ряба корова, молока давай”. Отак зроби”. І тоді так моя мати зробила, здоїла того молока трохи, сказала то всьо, і молоко вже потекло. І потім питає та відьма: “А що там, помогло що трохи?” А мама їй каже: “Ой, тітко, спочатку корова билася, а потім вже перестала, але молоко перегоріло, но єдні нитки йдуть”. А потім вже зійшли ті нитки і пішло вже молоко нормальнє. Ті відьми – то були вже старші жінки. Людям вони ніц не могли зробити – тілько корові¹.

49. А мені розказував батюшка, старенький. В Дубно служив. Приїхали люди, шоб він поїхав – слаба лежить – водосвятія їй зробив. Ну, він поїхав. Зайшов до хати. Сидять старі жінки, комната довга. Вона лежить на постелі. Він висповідав, миропомазання зробив. І хотів її причащати. А вона каже: “Батюшка, мене ще зараз не причащайте. Вон через дорогу, напротів, живе моя кума. То як я три місяці слаба лежу, вона мене не одвідала. Не була ні разу. Шоб вона прийшла, я хочу з нею попрощатись”. Ну, та так пошли. Пішла одна жінка. Приходить, каже: “Не хоче йти”. “Ви біжіт до неї, скажіт, що її кличе батюшка”. Приходить. Стала вона коло порога, а та прощається з нею. Каже: “Прости мені, я так робила, що ти з чоловіком добре не жила”. Та прощає. “Прости мені, я так робила, що у тебе хазяйство не велося”. Прощає. “Я красу і щастя знімала з твоїх дітей і передавала на другі діти”. “Я за себе, за чоловіка і за хазяйство прощаю. Но мої діти тобі зле не зробили. Я тобі не прошу, і Бог не простить”. То як вона заричала, каже батюшка, як ото бик реве. Язика висолопила наверх і скончилася. Не прийняла причастя².

50. Був колись десь у Великих Бережцях такий чоловік, що вмів всяке зробити – і почарувати щось, і приворожити хлопця до дівчини. І от раз він був десь на весіллі, і там йому сподобалася дівчина молода, літ десь сімнадцять. А він був старий. І тоді він, той чоловік, зачав щось з тою дівчиною говорити і потім дав їй випити якогось зілля чи чого. І та дівчина відразу дуже заслабла. Вона довго хорувала, не вставала, не ходила. І ніякий лікар не міг дати їй ради. А потім одна ворожка десь сказала родичам тої дівчини, що то той чоловік їй таке поробив. І вони, ті родичі, тоді пішли до нього та й стали сваритися, щоби він її вилікував, шоб була знов здорована. І той чоловік тоді вже мусив то зробити. Він дав тій дівчині знов якогось зілля випити, і вона враз виздоровіла. Так от той дід вмів ще й в корови молоко забирати. Він міг перекидатися котом, собакою – ну я так того не знаю, бо не бачила, але так казали³.

51. А хто їх знає, то така справа дуже засекречена. Якщо він і знав чорну магію, то нікому не давав знати, хіба, може, кому передавав. Тут в нас був такий, старий дуже, – довго вмирав, лежав місяць нічого не їв і пив тілько воду. Жив, то казали, що він має “Чорну магію”. Той старий пасічником був, то, певно, до тої пасіки і мав, але не думаю, що він свою магію комусь передав. То було так – лежав він місяць. Висох, лежить... То й сусід виносить його на день в садок. А тут сусідка, жінка стара – “Чому ж він не може вмерти?” Підняла подушку, на якій він лежав, а там – “Чорна магія”... Ну, як – чорна

¹ Зап. І. Бабій 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Батинчук Мотрі Терентіївни, 1919 р. народж.

² Зап. А. Зюбровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловського Петра Михайловича, 1918 р. народж.

³ Зап. І. Бабій 14.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Яськевич Марії Андріївни, 1938 р. народж.

бомага, білі букви. Я то її не бачив, але знаю, що то через неї. Кинули її в грубку, вона й згоріла. I він зара помер, як спалили, а так ще би мучився¹.

Про людей, що хмари відвертали:

52. Я знаю, що були люди, що відвертали. Я сама колись чула від старих людей: були на полі, і он лізе хмара страшна, буде дощ, і вони так сапи тримали в руках і ними такво від себе, від себе, і хмара помаленьку, помаленьку, і пішла набік. Таких людей дуже поважали і завжди ходили до них за порадою².

53. Я знаю, в Залісцях був чоловік, що іде хмара, то він її розгонив і граду не було, а він, як тільки хмара йшла, то він її розганяв. I з кожного хазяйства йому по снопу давали, ото як є п'ятсот дворів, то йому давали п'ятсот снопів. Розганяв, ото як вуж жабу ссе – о, якщо прийти і розняти того вужа і ту жабу палкою, то тою палкою можна потім хмари розганяти. I він таку палку мав. I нею розганяв³.

54. Був у нас такий старий чоловік, то я ще була мала навіть, то казали, як йде хмара, то він розгонив тулу хмару, я точно не знаю, я знала того чоловіка, але чи то правда, чи не правда? Казали, що він ходив по лісі, і як вуж сссав жабу, то він виломив ліскового прута такого і розгонив того вужа від жаби, і тим прутом розганяв хмари і хрестив дев'ять разів⁴.

55. Я знаю, що колись моя мама, як йшла злива сильна, то казала, що треба молитися до святого Іллі: “Святий Ілля і святий Михаїл їхали на сивих конях (то такі молитви) і розтинали хмару на чотири часті (От то я таке чула, але чи то воно правда?), розтинали хмари мечами – на ліса, на моря, на степи, на горби”. Там, де нема урожаю, щоб туди та хмара йшла. Бо святий Ілля – він по водах, по дощах. Як дуже сушить, то до нього моляться, щоб дощ пішов⁵.

56. То такі, що молитву знали. То в мене була моя бабця, то вона так само. От баче – іде хмара дуже велика. Гримить, блискає. Туво, де от зараз люди живуть, фігура стояла. Брама в[ід]чиняна. Вже вона стає на коліна, молиться Богу і каже: “Святий Ілля пророк а святий Михаїл їдуть на сивом коні і розтинають хмари на чотири часті: на мора, на ліса, на океани. Присвята Богородиця, стань мені до помочі”. I от вона помолилася так три рази, перехристила ту хмару правою рукою (мізинним пальцем треба прикласти до великого). I дивись – нізвідси, нізвідси хмара розійшлася⁶.

57. Є, ті люди, щось вони знають, але казали, що захар може розігнати хмари тільки два рази, а на третій піде та хмара куди хоче. То вони молились і руками розгanyaли. Я знаю, що колись була буря вночі, така буря сильна, а тамво (на другому кутку

¹ Зап. Д. Димай 14.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловського Петра Михайловича, 1918 р. народж.

² Зап. П. Біляковський 07.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Мельничук Ніни Петрівни, 1930 р. народж.

³ Зап. П. Біляковський 09.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Климця Дмитра Михайловича, 1925 р. народж., уродженця с. Шпиколосів.

⁴ Зап. П. Біляковський 15.07.2006 р. у с. Куликіві від Лукашук Ксенії Улянівни, 1923 р. народж.

⁵ Зап. П. Біляковський 11.07.2006 р. у с. Ікві від Притолюк Галини Миколаївни, 1933 р. народж.

⁶ Зап. І. Гілевич 11.07.2006 р. у с. Ікві від Барабаш Марії Яківни, 1939 р. народж.

– П. Б.) була хатина і був якийсь монах, і вийшов – і так зразу воно стихло. Видно, молився Богу він¹.

58. Була на Хуторівці баба Саватка, то як йде градова хмара, то вона як стане хреститися-молитися, шо “йди на другі села, на ліси...” – і розжене. То, кажут, хто родився перший... чи останній, той може розганяти².

Про майстрів і будівництво:

59. Була там хата стара, он, де соснинка. То ше батька ставив дід ту хату. Ше було за царя. Вона мала довжини метрів чотирнадцять, довгага була. Була з брусья, такі. А друга половина, то вже були стовпни. Ну, поставив дід хату. І шось він з майстром заспорив чи засперечався. І перейшов жити, і до року вибрався. Як тільки перейшов, ше не вставили вікон, дверей – позавішували ряднами – то зірвався вітер вночі, позривав всі рядна з вікон, з дверей. Ну, він помер. Мав сорок єден рік. Там був батьків вітчим. Тоже – сорок єден рік. І батько помер теж в сорок єден рік. Але ж я вже в тридцять дев'ятім році ставив хату. Ну, з мамою, давай, позичив гроши в зберкассі, в Кремінці. Купив матеріал, було трохи матеріалу. Хату розбирати і робити нову хату. Трохи з старої хати матеріал. А підвали осталися. Підвали – сосна така була груба! Обтесане було десь на єден бік. І тут підвали заложені. З полудня – меньші. Ну, вони так стояли, але ж їх треба було прийняти, ті підвали. То найняли з Гради одного хлопця. То він коли підірвав ту підвалу, то на місці зробився вихор страшний. А він (диявол. – В. Г.) там десь під підвалою сидів. Шибнув в небо, аж за хмари, і пішов, чорний, пішов. Значить, майстри колись шось знали. Шось не так – взяв поселив дьявола³.

60. Таке було, мені тестъ розказував, в Бережцях. Клали, магазин робили. Бальки підняті, всю лежить, тільки позакладати єдно на друге на підвалах. Ну, майстер, каже, старий був. Каже: “Почекайте...” Стоят, чекают, чекают. Женут худобу (там, ніби, панське поместіє було). Бик іде впереді. “О, – каже, – на бика!” Бах! Сокиру забив: “Закладай!” Бик пройшов, може, метрів з десіть, – брик! і упав готовий. Заричав...

А ше було, той самий майстер в Бережцях. Робили за Кремінцем. І там мій тестъ був робочим. Тоже якогось будинка робили. Ну, тесали то всю. Він – бах! сокиру забив там в балок чи в шо. – “Та нашо Ви кидасте?” – “А, хай так буде!” – “Ну, а як хто забере?” – “Ніхто, – каже, – не забере”. Приходять рано: стойть чоловік, тримається за топорисько. Хтів взяти і з місця не рушив. Ну, він добрий був калдун. “Ну, нехай, – каже, – постоїт”. Вони роблят, а той стоїт, тримає. Той каже: “Хватит з тебе, йди!” І пішов. Кидав сокиру і не боявся⁴.

61. То воно недобре. Во там один хату будував, то єден майстер сказав, же знявся вітер, зірвав йому з дахом причолка, скинув кілька кроков. Той йому сказав майстер: “Шось з виворота ти поставив, вот і вивертає!”⁵

¹ Зап. П. Біляковський 17.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Олексюк Валентини Йосипівни, 1928 р. народж.

² Зап. 09.07.2006 р. у с. Жолобах від Семенюк Марії Кирилівни, 1948 р. народж.

³ Зап. А. Зубровський 17.07.2006 р. у с. Гаях від Русоловського Петра Михайловича, 1918 р. народж.

⁴ Зап. від того самого інформатора.

⁵ Зап. від того самого інформатора.

62. На будову не брали того дерева, яке вітер вивернув. Вітер вивернув – то недобре брати. Навіть чув я одну таку розповідь, тільки не знаю, чим закінчилася вона. Бо колись люди були більше забобонні: були якісь такі знахарі – могли шось підказати, сказати. Один чоловік поїхав до такого одного знахаря. З яким то він питанням звернувся. А він йому каже, що в тебе на горищі є одна кроква з виворота. Ти її, а сказав точно, яка, ти її викинь, бо в тебе невістка триматися не буде. Але чи він ту крокву викинув, чи ні, то я шось не знаю¹.

Про застороги щодо вагітних:

63. Ну, то в мене свекруха навіть розказувала. Шось вона, [коли] була вагітною, рубала дрова. Баба крикнула: “Чого рубаєш до порогу?!?” Вона схопилась за губу, і дитина вродилася зі заячою губою. То вона каже, що то з тим пов’язано. І на порозі не можна рубати, і те, що то вона схопилася за губу. І ше жінка не має права просити нічого. Через то, що як ї[й] там не дадуть, то там (в будинку того, хто їй шось не дав. – I. Г.) чи миші заводяться, чи шо. А якщо відволікти від себе. Наприклад, вагітна у мене шось попросила, а я не можу її дати, то я можу по ній чимось кинути. Тоді мені нічого не буде. Бажано, кажуть, хлібом, тоді дитина буде ходити весь час хліб їсти. Чим по дитині (по вагітній жінці. – I. Г.) кинеш, то дитина буде їсти².

64. Не мо[ж]на [вагітній] по сусідах ходити позичати нічого, бо є такі люди, що от прийдеш позичити, і не позичи тая жінка, то в тій жінки, що ти ходив позичати, будуть всю миші їсти. І вона шось може кинути на ту [вагітну] жінку. Чи крейду. От моя мама ходила беременна, і на ню кинули чи пшоном, чи чим (ну, крупою), і зілляло такво всю (обсипало лице. – I. Г.). Всьой був зіллятий, так якби струп. І то не мо[ж]на ходити позичати, бо шось можут кинути. Потім дитина от папіроси буде їсти, [як] кинуть папіросом на ню (вагітну жінку. – I. Г.), або ше чимось кинут на ню, і вона (дитина. – I. Г.) потім, як вродиться, вже як зачинає ходити. От навіть гімно може. От прийшла: “Позич мені тее”. – “Не маю”. Вона тільки відвернулася, а та (бо всякі є люди) взяла кинула на ню, і всю. Ну, є всякі люди. Всім кидають: і хлібом, і сіллю, і папіросами, і крейдою, і камінцем, і шо під руками. Є всякі люди³.

65. Та, що в положенні ходи, то шоб вона до нікого не йшла, нічого не просила, бо той має, а той не має. І зараз в мене самої то саме було. Сусідка прийшла за сиром, а того сиру не було. Кажу, що нема. І вона пішла. Не пройшло тижня часу, як приходжу до шафи – і всю поїджано мишами. То казали, що треба казати: “Моя одежда в твоїй скрині”. Як їдять [шось миші], то хай її (речі вагітної жінки. – I. Г.) їдять⁴.

66. То як злякатися чого, то то вже відображення буде на дитині. О такий случай я знаю: в нас в селі вогню злякалася і хапнулася. Знаю ще одну жінку, що [її мати] злякалася миші, то в неї [від народження було] руде п’ятно і у вигляді миші. Тоже не можна на собі нічого шити і в свято. Якщо в свято шити, то пришиеш шось дитині (руку чи

¹ Зап. А. Зубровський 07.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Олексюка Степана Павловича, 1927 р. народж.

² Зап. І. Глєвич 07.07.2006 р. у с. Великих Бережцях від Тригуби Ганни Дем’янівни, 1973 р. народж.

³ Зап. І. Глєвич 09.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Сакальської Галини Сергіївни, 1949 р. народж.

⁴ Зап. І. Глєвич 11.07.2006 р. у с. Ікві від Барабаш Марії Яківни, 1939 р. народж.

пальця). І ще я знаю такий випадок: там, коло Богданівки, то там село Рудка, то там жінка. В них було багато дітей. І вона ото ходила вагітна, а якийсь був присвяток. Чи вона знала, чи вона не знала, і сказала чоловікові щось там рубати – чи курку, чи що. І той чоловік щось там не схотів, і вона з теї злості взяла відрубала. То були всі хлопці, а то вродилася дівчинка, і без руки. То то я точно знаю. То я знаю ту дівчину. То то казали: “Дивися, така гарна і без руки”. Но, десь, певно, по локоть не має, бо протез в ній. Ну, не знаєш, то таке, а як знаєш, що свято, то не мо[ж]на ні шити, ну нічого вагітній жінці не мо[ж]на [робити у свято]¹.

67. В свято нічого не мо[ж]на [робити]. От я вам їден прімер скажу. Було Варвари (то то не в нас в селі, а по сусідньому селі), і ї[й] треба було дров розрубати. Вона ходила з нею, з тею дівчиною (тобто була вагітна. – I. Г.), і стала рубати ті дрова. Приходи сусід і каже до неї: “Шо ти робиш?” А вона каже: “Шо?” – “Та тобі ж не можна. Нині Варвари”. То так і без руки дівчинка родилася. Було їх щось сім хлопчиків і тільки одна дівчинка, та й та без руки. Ше вона досі живе².

68. От в нас в селі було. Вона вже, тая дівчина, замужем за Почаєвом в якомусь селі. В п'ятницю не мо[ж]на беременній і так вовше не мо[ж]на хліба пекти, а та жінка не слухала і пекла хліб. Вийшла надвір, і змія до неї лізе. А там змії не було, то так ї[й] Бог дав. І вона так лапнулася, і всю лицю було таке. Так кров запеклася, така змія зробилася в теї дитини, що родилася у теї дівчини. Або миші злякається [і десь] лапнеться, [то] миш буде вибита³.

Про підміну дитини:

69. То в нас кладут свячене щось. Зілля або ножа кладут. Якщо нехрещена дитина, то кладут, кажут, щоб нечистий не підмінив, бо колись, кажут, що покинули дитину нехрещені і не поклали ножа, то сатана підміняв. Так мати поняла [що дитина обміняна] і дуже била ту дитину. То так старі жінки розказували. І потім та сатана прийшла і каже: “Відай мені мою дитину, а на тобі свою дитину”⁴.

70. От жінка розказувала, що десь в якомусь селі підмінило дитину. То потім треба було до тої дитини свяченою водою чи свяченим зіллям доторкнутися, і нечистий дух виходив з неї, або – освятити її. То ніхто не каже, конкретно в якому то селі, а розказують вже як якусь легенду чи що⁵.

Про долю дитини:

71. Ше колись так мій тато розказував, що в війну служили солдати (двойцять п'ять років така служба була). То ж колись-колись було. Йшов він (солдат. – I. Г.) і бачи[ть]

¹ Зап. I. Гілевич 12.07.2006 р. у с. Кімнатці від Бочелюк Ганни Мануїлівни, 1954 р. народж., уродженки с. Богданівки.

² Зап. I. Гілевич 10.07.2006 р. у х. Підгорі с. Великих Бережець від Корицької Марії Василівни, 1928 р. народж.

³ Зап. I. Гілевич 09.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Скакальської Галини Сергіївни, 1949 р. народж.

⁴ Зап. від того самого інформатора.

⁵ Зап. I. Гілевич 09.07.2006 р. у с. Шпиколосах від Микилітюка Зиновія Степановича, 1945 р. народж.

Володимир ГАЛАЙЧУК

— світиться. Він заходить. В хаті роділля роди дитинку. А чоловік всю, каже, [той солдат] вийде надвір, проси Бога, проси Бога. І, каже, йшов солдат з армії і зайшов туди, [бо] світилося. “Што такоє?” Він каже, що так і так. Він, каже, що вийде надвір руки такво підніме: “Не дай, Господь!” — шоб не родила вона. Мабуть, якась така хвилина чи година. Вийшов ще раз, каже: “Не дай, Господь!” А потім третій раз вийшов (а той батько тієї дитини підслуховує) і каже: “Дай, Господь!” Вона вродила хлопчика. Вони взяли його (солдата. — I. Г.) за кума. Охристили вони того хлопчика, і він каже: “Він вам буде рости до (но я забула, до скільки років — чи до десяти, чи до скільки) і від води погибне”. Той господар мав криницю, взяв йі так забив кругом, що та дитина ни влізи туди, нічого. І він (той хлопчик), каже, прийшов схилився на ту криницю і вмер. Не в криницю, а на криницю. То тато так розказував. Там ще мало бути, що батько питав солдата, чого він так казав два рази “Не дай, Господь!” і на третій раз “Дай, Господь!” Я вже забула. То кожен раз від чогось там було, а третій раз — від води¹.

DEMONOLOGY OF KREMENETS REGION

Volodymyr HALAICHUK

*Ivan Franko National University of L'viv,
Department of Ethnology*

This article is a complex analysis of traditional demonology in Kremenets region. The author used field research to show data about such characters as devil, house spirits, sprites and goblins, about disease personification and different types of witches. The use of additional materials let the author analyze the beliefs about the afterdeath life; protection for babies and pregnant women; protection for homes etc. The author determined the main features of demonology in Kremenets region which is the part of other beliefs.

Key words: demonology, Kremenets region, Volhynia, house spirit, sprite, goblin.

ДЕМОНОЛОГИЯ КРЕМЕНЕЧЧИНЫ

Владимир ГАЛАЙЧУК

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
кафедра этнологии*

В статье комплексно освещено традиционные демонологические представления и верования Кременеччины. На основании преимущественно полевых материалов приведено известия о таких персонажах, как черт, “безвременные покойники”, домовой, перелестник, о персонификациях болезней, о различных категориях чародеев и “знающих” людей и пр. Широкое привлечение известий из

---

¹ Зап. I. Гілевич 11.07.2006 р. у с. Малих Бережцях від Шуршило Віри Власівни, 1929 р. народж.

ДЕМОНОЛОГІЯ КРЕМЕНЕЧЧИНИ

границащих с демонологией участков обрядности позволило детально охарактеризовать представления о посмертной судьбе человека, обереги, касающиеся беременных и младенцев, предостережения и предписания, связанные с народным строительством и др. Определено, что палитру демонологии Кременеччины, как и Украины в общем, формируют часто пребывающие в генетической связи поливариантность веры в посмертное существование души и верования о так называемой “нечистой силе”.

Ключевые слова: демонология, Кременеччина, Волынь, черт, “безвременный покойник”, домовой, перелестник, ведьма.

Стаття надійшла до редколегії 25.10.2010

Прийнята до друку 20.11.2010